

ภาคที่สิบหก

“หากข้าสำเร็จการศึกษาเมื่อไร ข้าก็เข้าร่วมกองทัพไป
ปฏิบัติภารกิจเคียงข้างท่านได้ใช่หรือไม่” ชูลิ้วเงยหน้าเล็กๆ ขึ้น
ก่อนเอี้ยวคอไปมองหนานกงหลิววีน

หนานกงหลิววีนหัวเราะเสียงแผ่ว “ไม่เคียงข้างข้าแล้ว
จะเคียงข้างใครเล่า?”

สองคนมองสบตาแล้วยิ้มให้กัน

สองร้อยแปด

แผนลวง

“อะไร”

“เงื่อนไขอะไร”

“นั่งหนูชู มีอะไรก็พูดมา พูดจาครี้งๆ กลางๆ เช่นนี้หมายความว่าอย่างไร”

ฮุหยินที่ยังอยู่ไม่นึกเบื่อหน่ายกับเหตุโกลาหลอลหม่านในยามนี้เลย ลักนิต แต่ละคนพากันชักถามไม่หยุดปาก ในใจนึกสงสัยใคร่รู้เป็นที่สุด

ฮูลั่วเอามือโพลไปด้านหลัง ขณะเดียวกันก็เดินมาหยุดยืนเบื้องหน้า ฮุหยินหนึ่ง นางยิ้มกริ่มแล้วเอ่ย “เงื่อนไขนั้นก็คือ... หากฮุหยินหนึ่งไม่ใช่ฮุหยินหนึ่งแล้วเล่า”

“ฮุหยินหนึ่งไม่ใช่ฮุหยินหนึ่ง แล้วนางเป็นใคร”

“ฮุหยินหนึ่งไม่ใช่ฮุหยินหนึ่ง คำพูดนี้หมายความว่าเช่นไร”

“ฮุหยินหนึ่งไม่ใช่ฮุหยินหนึ่ง เช่นนั้นก็เท่ากับว่าฮุหยินหนึ่งถูกหย่าขาดใช้หรือไม่”

วาจานี้ทำให้ทุกคนตะลึงพรึงเพริด! ฮุหยินหนึ่งได้ยืนเช่นนั้นก็เงยหน้า ขึ้นพรวด ไปหน้าขาวซีดทันใด

ฐุหิยนหานางมองชูล้วยด้วยแวตานับถือสูงสุด คิดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะกู้สถานการณ์ที่นางคิดว่าพลั้งพลาดไปแล้วกลับคืนมาได้อย่างสวยงาม เช่นนี้ ชัยยังเล่นงานนายท่านหนึ่งได้อย่างสาแก่ใจอีกด้วย

“ชูล้วย! นางตัวดี เจ้าพูดอะไร ข้าจะฆ่าเจ้า!” ฐุหิยนหนึ่งได้สติ รีบกระเือกกระสนขึ้นจากพื้นแล้วพุ่งตัวเข้าไปหาชูล้วย ทว่านายท่านหนึ่งกลับยื่นมือมารั้งตัวเอาไว้ แล้วปรามด้วยสายตาคมปลาบ

อันที่จริงถ้าเขาเห็นแก่ตัวสักนิดละก็ เขาคงจะล่อยแพฐุหิยนหนึ่งไปแล้ว เพราะความผิดในครั้งนี้ฐุหิยนหนึ่งเป็นคนก่อขึ้นมาเอง นางจะโทษใครได้เล่า

หากนายท่านหนึ่งหย่าขาดฐุหิยนหนึ่ง เช่นนั้นนางก็ไม่ใช่คนสกุลหนึ่งอีกต่อไป เรื่องอัปอายขายหน้าของนางจะเกี่ยวข้องอันใดกับสกุลหนึ่งเล่า เรื่องที่นางไม่รักนาศัลย์ สกุลหนึ่งต้องใส่ใจด้วยหรือไร ทุกคนตระหนักผลเช่นนี้ได้ เพราะตระหนักได้นี้เอง พวกเขาถึงอยากรู้ว่านายท่านหนึ่งจะเลือกเช่นไร

นายท่านหนานกงเองก็รู้ว่าเรื่องราวเลยเถิดมาถึงขนาดนี้แล้ว หากบีบให้หนึ่งจั่วหราชอาณาจักรฐุหิยนหนึ่งจริงๆ ต่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างสกุลหนานกงกับสกุลหนึ่งไม่แตกหักเป็นสองเสี่ยง แต่ถึงกระนั้นก็ต้องเกิดอัยร้ายอย่างไม่อาจเลี่ยง

“แค่นี้” นายท่านหนานกงกระแอมเสียงแผ่ว “เฮลละๆ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว”

“ไม่ได้” สีหน้าของนายท่านหนึ่งเคร่งขรึมและจริงจัง เขาส่ายหน้าปฏิเสธ นายท่านหนานกง

“เรื่องนี้ให้เลิกแล้วต่อกันไปแบบนี้ไม่ได้ คนสกุลหนึ่งเอ่ยคำไหนคำนั้น สกุลหนึ่งของเราไม่มีคนตระบัดสัตย์ผิดคำพูด หากเรื่องนี้เลิกแล้วต่อกันไป คนอื่นจะคิดว่าคนสกุลหนึ่งพูดจาไม่ต่างอันใดกับการผายลม!”

เอ่ยจบสายตาของนายท่านหนึ่งก็จ้องมองฐุหิยนหนึ่งนิ่ง เขาไม่พูดอะไร แต่ทุกคนเข้าใจความหมายนั้นดี หากฐุหิยนหนึ่งบิดพลิ้วละก็ เช่นนั้นนางก็ไม่ใช่คนสกุลหนึ่งอีกต่อไป!

ซู่วอดเหลือบมองนายท่านหนิงไม่ได้ ดูที่ว่าแม่ฮูยินหนิงจะเลอะเลือน แต่นายท่านหนิงไม่เลอะเลือนไปด้วย มิน่าเขาถึงนำพาสกุลหนิงให้ผงาดเป็น หนึ่งในสี่เผ่าพันธุ์ใหญ่มาได้ถึงทุกวันนี้

ทำอย่างไรดี! ยามนี้ฮูยินหนิงร้อนรนไปทั้งใจ คนเป็นสามีภรรยา มี หรือที่นางจะไม่รู้ถึงเจตนาในวาจาของนายท่านหนิง เพราะรู้ตัวเอง ฮูยินหนิง ถึงได้สะท้านเยือกอยู่ในใจ เขาไม่ช่วยเหลือนาง ไม่เพียงแต่ไม่ช่วย ชำยังบีบ บังคับนาง บีบให้นางต้องคุกเข่าขอขมา!

คุณหนูห้าสกุลหนิงโมโหจนตัวสั่นเทิ้ม “ท่านพ่อ!”

นายท่านหนิงไม่แม้แต่จะปรายตามองคุณหนูห้าสกุลหนิง แหววตา คมปลาบทอดมองฮูยินหนิง นัยน์ตาเผยความเด็ดขาดอย่างที่ไม่เคยปรากฏ มาก่อน

ไม่คุกเข่าขอขมาก็ต้องถูกหย่าขาด! นอกจากสองทางนี้แล้วก็ไม่มีทาง เลือกอื่นอีก

“ข้า...” ฮูยินหนิงพึมพำ สะอึกสะอื้นอยู่ในลำคอ เรื่องมาถึงขั้นนี้ เจ้า ตัวก็นึกเสียใจอย่างสุดแสน หากไม่ใช่เพราะหมายจะเล่นงานฮูยินหนานกง ให้อับอายขายหน้า มีหรือที่นางจะเสนอขอเดิมพัน หากไม่เดิมพันก็คงไม่ถลำ ลึกมาถึงจุดนี้

ตอนนี้ไม่ใช่แค่อับอายขายหน้า แม้แต่ศักดิ์ศรีก็ถูกย่ำยีไม่มีเหลืออีก แล้ว

“ท่านแม่” คุณหนูห้าสกุลหนิงเห็นว่าสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไรก็ไม่อาจแก้ไข ได้อีกแล้ว นางจึงซิงตาดูใส่ซู่ว่ว ก่อนจะทิ้งแหววตาเป็นเชิงว่า ‘ฝากไว้ก่อน’ ให้ อีกฝ่าย จากนั้นก็ประคองฮูยินหนิงลุกขึ้นยืน แล้วกระซิบเสียงแผ่ว “ท่านแม่ ขุนเขายังอยู่ไม่ต้องกลัวไว้พินเล่าเจ้าคะ!”

วาจานี้ของคุณหนูห้าสกุลหนิงทำให้ฮูยินหนิงเหมือนคนที่สะดุ้งตื่นจาก ความฝัน ฮูยินหนิงคิดได้โดยพลัน หากนางเอาแต่ตั้งต้นไม่ยอมขอขมา หนิงจั่วหวนต้องพูดจริงทำจริงและหย่าขาดจากนางเป็นแน่! แล้วต่อไปนางจะ

ทำเช่นไรกัน นางจะแก้แค้นได้อย่างไร ขอเพียงรู้ตำแหน่งสวามีหนึ่งน่ะเอาไว้ให้ได้ ยังต้องกลัวว่าจะไม่ได้แก้แค้นอีกหรือไร!

สวามีหนึ่งซึ่งตาใส่ชูลัวกับสวามีหนานกงด้วยสายตาอำมหิต ก่อนสุดลมหายใจเข้าลึก จากนั้นก็ทรุดตัวลงคุกเข่าเบื้องหน้าสวามีหนานกง สวามีคนอื่น ๆ พอเห็นเช่นนี้ก็เผยแววสลับสนออกมาทางสีหน้า

อันที่จริงทางเลือกของสวามีหนึ่งไม่ได้ผิดไปจากที่พวกนางคาดคะเนเอาไว้

สวามีหนึ่งเผยสีหน้าระทมทุกข์ พานทำให้บรรยากาศโดยรอบพลันกดดันหนักอึ้งไปด้วย สวามีคนอื่น ๆ ไม่กล้าเอ่ยวาจาออกมาแม้แต่คำเดียว

แต่สวามีหนานกงกลับไม่สนใจ นางปรายสายตาดูเคลนมองสวามีหนึ่ง “ทำตามสัญญาเดิมพันตั้งแต่แรกก็จบเรื่องไปแล้ว จะต้องกระบิดกระบวนมากเรื่องไปทำไมกัน ผลสุดท้ายก็เหมือนกันมิใช่หรือไร”

สวามีหนึ่งกำมือแน่น รู้สึกเคียดแค้นไปทั้งใจ

ชูลัวหยิบจอกชาใบหนึ่งมาส่งให้สวามีหนึ่ง สวามีหนึ่งยกหน้าขึ้น พอเห็นใบหน้าคล้ายกว้างของชูลัวก็โมโหจนตัวสั่นทึ่ม

ชูลัวยิ้มบาง “น้ำชาจอกนี้ไม่ร้อนเท่าไร สวามีหนึ่งประคองให้ดื่มเถิด หากทำจอกแตกไปก็ไม่มีจอกที่สองแล้วนะเจ้าคะ”

สวามีหนึ่งหน้าตึง นั่งตัวดีอ่านใจได้หรือไรกัน ไม่ว่านางจะคิดอะไร ก็เหมือนว่าอีกฝ่ายจะรู้ล่วงหน้าไปเสียหมด

เมื่อครูนางหมายจะแก้ล้างทำน้ำชาหกใส่สวามีหนานกงจริงๆ นางตั้งตารอดูชุดคลุมสีขาวเประไปทั่วตัว อีกฝ่ายจะได้อับอายขายหน้าบ้าง เช่นนี้แล้วย่อมดีกว่าต้องถูกหัวเราะเยาะเพียงลำพัง ทว่าเพิ่งจะคิด ความคิดยังไม่ทันสมบูรณ์ด้วยซ้ำ นั่งตัวดีชูลัวก็เอ่ยวาจาแทงใจดำเสียได้

พอถูกอีกฝ่ายเปิดโปงแผนการเช่นนี้แล้ว ชูลัวยังถูกจับจ้องจากสายตาทุกคู่ สวามีหนึ่งจึงไม่กล้าเสี่ยงอีก นางยอมยกน้ำชาขอขมาสวามีหนานกงโดยดี

“ฮูหยินหนานกง เชิญดื่มเจ้าคะ”

ฮูหยินหนานกงเลิกคิ้ว “เจ้าพูดอะไร ข้าไม่ได้ยิน”

ฮูหยินหนึ่งสุดลมหายใจเข้าลึก พยายามสะกดกลืนอย่างหนัก น้ำเสียงที่เอ่ยออกมาสูงขึ้นเล็กน้อย “ฮูหยินหนานกง เชิญดื่มเจ้าคะ”

เสียงนี้ดังกระจ่างชัด ทุกคนได้ยินเต็มสองหู ทว่าฮูหยินหนานกงก็ยังไม่พอใจนัก

“เชิญข้าดื่มชาด้วยเหตุใดเล่า”

นางสุดลมหายใจเข้าลึกๆ อีกครั้ง “ข้าผิดไปแล้วเจ้าคะ ฮูหยินหนานกงโปรดอภัย”

เอ่ยจบก็ยกจอกชาขึ้นเหนือศีรษะ

ในที่สุดท่าทางเช่นนี้ก็ทำให้ฮูหยินหนานกงพอใจ นางรับจอกชามาแล้วยกขึ้นจิบช้าๆ หนึ่งอีก “อ้อ รู้ตัวว่าผิด แต่ไม่รู้ว่าจะแก้ไขหรือไม่ ช่างเถิดจะแก้หรือไม่ก็ไม่เกี่ยวอันใดกับข้า ผู้ที่ควรเป็นกังวลก็คือคนสกุลหมิง เพราะฉะนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องตอบข้า เอาละ เจ้าขอขมาข้าแล้ว ตอนนีก็ถึงคราที่ต้องขอขมานิ่งหนูสูญเสีย”

คำพูดนี้ของฮูหยินหนานกงสร้างความตะลึงพรึงเพริดให้ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นี้ รู้ไว้เถิดว่าฮูหยินหนานกงมีสถานะสูงส่งเพียงใด เพราะฉะนั้นการที่ต้องคุกเข่าขอขมานางจึงสมเหตุผลผลพอจะให้น่าไปกล่าวอ้างได้ ทว่าสำหรับซูลั่ว...

“ซูลั่ว แต่นางเป็นสตรีจากอาณาจักรล่าง”

“หากยอมคุกเข่าให้ซูลั่ว แบบนั้นก็เท่ากับว่า...”

“เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้กระมัง”

ฮูหยินหนานกงหาได้ใส่ใจเสียงซุบซิบนินทารอบตัวไม่ นางหยิบหนังสือสัญญาออกมา แล้วอ่านเสียงดังต่อหน้าทุกคน จากนั้นก็กวาดตามองไปรอบๆ ก่อนที่เสียงทั้งหมดจะเงียบลงโดยปริยาย

ฮูหยินหนานกงปรายตามองฮูหยินหนึ่งด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ขอขมาเพียงครั้งๆ กลางๆ ท่าที่เช่นนี้ไม่ถูกไม่ควร ไม่มีความจริงใจเลย

ลักนิด เช่นนั้นก็ไม่ต้องขอขมาเสียตั้งแต่แรกจะดีกว่า”

นายท่านหนึ่งนินว่า สีน้าอย่าแยะเป็นอย่างมาก

เวลานี้นายท่านหนานเองก็ลำบากใจไม่น้อย แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่ได้เข้าขัดขวาง เขานับว่าซูลัวเป็นคนในสกุลของตนไปแล้ว เพราะเหตุนี้จึงต้องปกป้องพิทักษ์สิทธิ์ให้นาง

สายตาของนายท่านหนึ่งปราดผ่านใบหน้านายท่านหนานอง แต่พอเห็นอีกฝ่ายทำสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ เขาก็ได้แต่ถอนหายใจเอือกอยู่ลึกๆ

ซูหยินหนึ่งถึงตามองนายท่านหนึ่ง หวังว่าจะได้ยินคำว่า ‘ไม่’ ออกมาจากปากของอีกฝ่าย ขอขมาซูลัว? คุณเขาให้ซูลัว? ยกน้ำชาให้ซูลัว? นั่งตัวดีจากอาณัติกลางที่นางชิงซังที่สุด แค่นี้คิดว่าต้องคุณเขาให้ซูลัว ซูหยินหนึ่งก็รู้สึกซาไปทั้งตัว ทรมานจนแทบทนไม่ไหว

เวลานี้สายตาของทุกคนจับนึ่งไปที่ซูลัว ซูหยินสกุลอื่นๆ รวมไปถึงนายท่านหนึ่งคิดว่าหากซูลัวเป็นสตรีที่รู้จักกาลเทศะสักหน่อย ย่อมต้องออกมาไกล่เกลี่ยสถานการณ์ในตอนนี้อย่างการปฏิเสธรับการขอขมาจากซูหยินหนึ่ง

หากนางต้องการเอาใจซูหยินหนานองกับนายท่านหนานอง ก็ควรก้าวออกมาปฏิเสธ เช่นนี้แล้วสกุลหนึ่งย่อมเรียกศักดิ์ศรีคืนมาได้ สกุลหนานองก็จะได้รับคำชื่นชมเรื่องความใจกว้าง เป็นผลดีแก่ทุกฝ่าย แต่เรื่องที่ทุกคนคาดไม่ถึงก็คือ ซูหยินหนานองกลับซัดคู้เอาเรื่องเอาราวไม่เลิก ส่วนนายท่านหนานองก็ปล่อยเลยตามเลย

ซูลัวจะไม่ออกมาไกล่เกลี่ยจริงๆ หรือ นางยังไม่ได้แต่งเข้าเผ่าพันธุ์ฮ์สมังกรสักหน่อย นางไม่คิดจะประจบเอาใจคนสกุลหนานองเลยหรือไร

ทว่ายามนี้ซูลัวกลับยิ้มบาง จากนั้นก็ส่งจอกซาไปใหม่ให้ซูหยินหนึ่ง “รับไว้ให้ดื่มเจ้าคะ แต่ถึงจะแตกไปก็ยังมีอีกเยอะเจ้าคะ” จากนั้นก็ขึ้นไปจอกเปล่าซึ่งวางเรียงรายเป็นแถวสูงในมือบ่าวรับใช้

ซูหยินหนึ่งตะลึงงัน คุณหนูทำสกุลหนึ่งได้สติทันที นางดันกายซูหยินหนึ่งให้เลียงไปอีกทาง จากนั้นก็คว้าจอกซามาจากมือซูลัว แล้วหลุดตัวลงคุกเข่า

อยู่ตรงหน้าแทน

“แม่นางชู ท่านแม่ของข้าเลอะเลือน ข้าขอขมาแทนนางเอง!”

การตัดสินใจในครั้งนี้ของคุณหนูห้ำสกลหนึ่งผิดไปจากที่ Чульवादการณเอาไว้ ขณะที่ผู้หญิงคนอื่นๆ พวกเขารื่นชมคุณหนูห้ำสกลหนึ่งเป็นเสียงเดียวกัน

“คุณหนูห้ำสกลหนึ่งผู้นี้ใช้ได้ นางกตัญญูนัก”

“ขอขมาแทนมารดา ทำแบบนี้ไม่เลว ใช้ได้”

“เดิมคิดว่าแม่นางผู้นี้ไร้ความรับผิดชอบ นึกไม่ถึงเลยว่านอกจากจะกตัญญูรู้คุณแล้ว นางยังเฉลียวฉลาดมากด้วย”

Чульवादได้ยินเสียงชื่นชมเหล่านั้น คุณหนูห้ำสกลหนึ่งเองก็ได้ยินเช่นกัน นางเหลือบตาขึ้นมอง ในมุมที่คนอื่นไม่เห็น เจ้าตัวก็ยิ้มเยาะให้ Чульवाद

ผู้หญิงหนึ่งเป็นผู้อาวุโส หากถูกเขาให้ Чульवाद สกลหนึ่งเป็นได้อับอายขายหน้าไปทั้งสกลแน่ แต่คุณหนูห้ำสกลหนึ่งกับ Чульवादเป็นคนรุ่นเดียวกัน ต่อให้ถูกเขา นางก็อับอายขายหน้าเพียงคนเดียวเท่านั้น ทว่าอันที่จริงเรื่องนี้ไม่น่าขายหน้าเลยสักนิด เพราะยามนี้ทุกคนกำลังชื่นชมความกตัญญูของนางไม่ขาดปาก

เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว หาก Чульवादยังดื้อดึงจะบังคับให้ผู้หญิงหนึ่งขอขมาตนเองอีก เช่นนั้นเสียงตำหนิตายาก็จะพุ่งเข้ามาที่นางแทน เพราะการกระทำแบบนี้่ออกจะบิบบังคับกันเกินไปสักนิด

Чульवादยังไม่แต่งเข้าสู่สกลหนานาง นางยังไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นหนึ่งในสตรีของสี่สกลใหญ่ หากต้องถูกตราหน้าในทางเสื่อมเสียก็คงไม่ส่งผลดีอันใดแก่นาง

แม้ว่าผู้หญิงหนานางจะไม่เต็มใจ แต่ถึงกระนั้นก็ยังเอ่ยตอบรับแทน Чульवाद “ในเมื่อคุณหนูห้ำสกลหนึ่งแสดงความจริงใจออกมา นางขอขมาแทนมารดาเช่นนี้ ช่างเถิด นิ่งหนูชู เจ้าก็รับคำขอขมาของนางแล้วกัน”

Чульवादปรายตามองคุณหนูห้ำสกลหนึ่ง พอเห็นรอยยิ้มเยาะมุมปากของอีกฝ่าย นางก็นึกเอะใจขึ้นมา

ตอนที่ยื่นมือมารับจอกชา... ขวดโอสธขวดหนึ่งก็กลิ้งออกมาจากแขน
เลื้อยของคุณหนูห้าสกุลหนึ่ง

ฮูหยินหนานกงตาไว ตะโกนเสียงดัง “ช้าก่อน!”

ฮูหยินหนานกงก้าวพรวดเข้ามา จากนั้นก็ฉวยขวดโอสธไปจากคุณหนู
ห้าสกุลหนึ่งที่กำลังยื้อแย่งกับซูลัวด้วยความตระหนกตกใจ

สิ่งนี้คือยาอัมพาตเส้นประสาท หากต้องยาพิษ อาการจะกำเริบในอีก
สามวันให้หลัง ก่อนหน้านี้คุณหนูห้าสกุลหนึ่งพกมันติดมาในถุงมิตติพพา ก็
เพราะหมายจะวางยาพิษซูลัวในตอนนี้อีกฝ่ายไม่ทันรู้ตัว ทว่าภายหลังนายท่าน
หนึ่งกับนายท่านหนานกงมาเป็นสักขีพยานด้วยตนเอง เมื่อบุคคลทั้งสองอยู่
ด้วย คุณหนูห้าสกุลหนึ่งมีหรือที่จะกล้าเล่นลูกไม้ เพราะเหตุนี้จึงจำต้องซ่อน
ยาอัมพาตเส้นประสาทที่เตรียมไว้ในแขนเสื้อแทน เมื่อครูไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด
มันถึงได้หลุดร่วงออกมาในจังหวะตอนที่นางยกน้ำชาคารวะซูลัวพอดี

ฮูหยินหนานกงพินิจขวดโอสธ แม้ไม่ต้องดมก็รู้ว่ามันเป็นสิ่งใด เพราะ
บนขวดสลักข้อความเอาไว้

“ยาอัมพาตเส้นประสาท?” ฮูหยินหนานกงอ่านตัวอักษรบนขวดโอสธ
ระหว่างนั้นนางก็ปรายสายตาดูดันคมปลามองคุณหนูห้าสกุลหนึ่ง

ครานี้คุณหนูห้าสกุลหนึ่งกระสับกระส่ายขึ้นมาจริงๆ แม้ว่านางไม่ได้
ลงมือ แต่นางก็เคยมีความคิดนี้จริงๆ

“ยานี้เป็นของข้า ฮูหยินหนานกงคืนข้าเถิดเจ้าคะ” คุณหนูห้าสกุลหนึ่ง
ยื่นมือมาขอฮูหยินหนานกง

ฮูหยินหนานกงแค้นหัวเราะ “ยาของเจ้า ดีมาก เจ้ายอมรับก็ดี!”

คุณหนูห้าสกุลหนึ่งทำสีหน้างุนงง “ข้าไม่ใคร่เข้าใจความหมายของฮูหยิน
หนานกง”

“เจ้าไม่เข้าใจความหมายของข้า? เช่นนั้นเจ้าที่วางยาอัมพาตเส้นประสาท
ลงในน้ำชาคิดจะวางยาพิษใครกัน อ๊ะ! เจ้าจะนำน้ำชาที่ผสมยาพิษมาขอมา
นั่งหนูซูลัวของเรา? คนสกุลหนึ่งอย่างพวกเจ้าขอมาด้วยวิธีเช่นนี้หรือไร!” ฮูหยิน

หนานกงจ้องมองนายท่านหนึ่งเซมิ่ง

หากไม่อธิบายเรื่องนี้ให้กระจ่าง สุธยีนหนานกงสาบานว่าจะไม่ยอมเลิกว่าเป็นอันขาด

“น้องหนูของเราได้ระแวงแคลงใจ หากนางดื่มชาจอกนี้เข้าไป ไม่ถูกเจ้าวางยาพิษจนตายหรือไร!” สุธยีนหนานกงทั้งขุ่นทั้งร้อนใจ

คุณหนูห้าสกุลหนึ่งงุนงง “ข้าไม่ได้วางยาพิษ! น้ำชาจอกนี้ไม่ได้ผสมยาพิษเสียหน่อย!”

สุทธยีนหนานกงยืมหยัน “ไม่ได้ผสมยาพิษ? ดื่มมาก เช่นนั้นเจ้าก็ดื่มเสีย! ต่อหน้าพวกเราทุกคน หากแท้จริงเจ้าก็ดื่มชาจอกนี้ให้หมด!”

คุณหนูห้าสกุลหนึ่งยกจอกชาขึ้นด้วยความโมโห นางไม่ได้วางยาพิษในน้ำชาจริงๆ ‘ดื่มก็ดื่มสิ ใครกลัวกัน!’

ในตอนนั้นเอง Чуลวี่ที่ยืนเงียบอยู่ข้างๆ ก็รับขวดโอสถจากมือสุทธยีนหนานกงมาดื่มแล้วบอก “ยาอัมพาตเส้นประสาทขนานนี้ไม่ธรรมดา”

“ไม่ธรรมดาอย่างไร” สุธยีนหนานกงถาม

“ยาอัมพาตเส้นประสาททั่วไปจะทำให้อาการกำเริบหลังจากต้องพิษสามวัน เวลาที่อาการกำเริบจะปวดท้องรุนแรง จากนั้นก็เสียชีวิตลงอย่างรวดเร็ว แต่ยาอัมพาตเส้นประสาทขวดนี้... ออกฤทธิ์ต่างไป” Чуลวี่เล็กล้วงยามทอดสายตามองคุณหนูห้าสกุลหนึ่งแล้วหัวเราะออกมา

“ขนานนี้เป็นเช่นไร”

คำถามผุดขึ้นบนใบหน้าของทุกคน

“ยาพิษขนานนี้ไม่เพียงแต่ออกฤทธิ์อัมพาตเส้นประสาท ยังใส่พิษเปื่อยยุ่ยเข้าไปด้วย เมื่อผสมกันแล้วจะทำให้ฤทธิ์รุนแรงยิ่งขึ้นกว่าเก่า เวลาที่อาการกำเริบ ช่องท้องจะเริ่มเปื่อยยุ่ย สุดท้ายก็เน่าเปื่อยทั้งตัว จนเหลือเพียงน้ำหนอง คุณหนูห้าสกุลหนึ่ง เจ้าจะดื่มจริงๆ หรือ”

Чуลวี่พูดพลางเช็ดคราบน้ำชาที่ปลายนิ้ว เมื่อครู่ตอนรับจอกชามา น้ำในจอกกระฉอกถูกปลายนิ้วมือของนางเล็กน้อย

น้ำชาไม่เพียงแต่กระเซ็นมาถูกปลายนิ้วชูลัว ยังเปื้อนเข้าที่ปลายนิ้วของ คุณหนูทำสกุลงหนึ่งด้วยเช่นกัน

พอเห็นชูลัวเซ็ดมืออย่างเชื่องช้า ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร จู่ๆ คุณหนูทำสกุลงหนึ่งก็รู้สึกคันมือยุบยิบขึ้นมา ช้ำยังออกอาการเจ็บปลายเล็กน้อยด้วย

คุณหนูทำสกุลงหนึ่งมองนิ้วมือตัวเองทันที ก่อนจะพบว่าบริเวณนั้นกลายเป็นสีแดงก่ำ “อ๊ะ!”

ชูลัวหรีตาลง “เมื่อครู่ตอนที่เจ้ายกจอกชาขอขมา น้ำชากระเซ็นถูกปลายนิ้วของเจ้าและข้า มิหนำ ช้ำถึงรู้สึกคันมือ”

ฮูหยินหนานกงได้ยืนเช่นนั้นก็คว่ำมือของชูลัวมาดู จากนั้นก็เห็นว่านิ้วมือของหญิงสาวบวมแดง ฮูหยินหนานกงเดือดดาลทันใด นางสะบัดฝ่าเท้าใส่ คุณหนูทำสกุลงหนึ่งด้วยความแค้นเคือง “นั่งแพศยา! เจ้าหมายจะวางยาพิษลั้วลั้วของเราหรือ!”

หลังจากถีบคุณหนูทำสกุลงหนึ่งจนลอยละลือออกไป ฮูหยินหนานกงก็หันมาถวิลตามองนายท่านหนึ่งด้วยความเดือดดาล “นี่เป็นวิธีขอขมาของคนสกุลงหนึ่งหรือ! เวลาที่สกุลงหนึ่งของพวกเจ้าขอขมาผู้อื่นต้องวางยาพิษด้วยใช่หรือไม่! วิธีขอขมาเช่นนี้ สกุลงหนานกงของเรามีอาจรับไว้!”

นายท่านหนึ่งนึ่วหน้า เหตุการณ์แล้วเหตุการณ์เล่าที่บังเกิดขึ้นทำให้เขารู้สึกเหมือนศีรษะพองขึ้น

หลังจากคุณหนูทำสกุลงหนึ่งถูกถีบออกไป นางก็กระอักเลือดออกมาคำหนึ่ง พอได้สติเจ้าตัวก็ตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้น แล้วร้องครวญอย่างคนไม่ได้รับความเป็นธรรม “หาใช่ไม่ ช้ำไม่ได้วางยาพิษ ช้ำไม่ได้ทำ!”

นางไม่ได้ทำจริงๆ! ทว่าฮูหยินหนานกงกลับไม่เชื่อ อีกฝ่ายยื้มหยันแล้วเอ่ย

“เจ้าไม่ได้ทำ? เมื่อครู่เจ้ายอมรับเองว่าขวดยาเป็นของเจ้า!”

“ขวดยาเป็นของข้าจริง แต่ข้ามิได้วางยาพิษเสียหน่อย! อีกอย่าง... ยาพิษในน้ำชาก็มีใช่ยาพิษในขวดยาของข้าด้วย!” คุณหนูทำสกุลงหนึ่งตะเกียกตะกาย

มากอดขานายท่านหนึ่ง

“ท่านพ่อ ข้าไม่ได้ทำจริงๆ นะเจ้าคะ! ข้าไม่ได้ทำ! ได้โปรดล้างมลทินให้ข้าด้วย!”

นายท่านหนึ่งปวดปลาบที่ศีรษะ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วคงไม่ได้จบที่การขอขมาง่ายๆ เป็นแน่ เพราะเวลานี้มีเรื่องของความเป็นความตายเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเหตุนี้ให้นายท่านหนึ่งจึงหันไปมองนายท่านหนานกง

นายท่านหนานกงพยักหน้า “เรื่องนี้จะยุติเช่นนี้ไม่ได้ ต้องตรวจสอบไม่ทราบหานายท่านหนึ่งมีข้อคิดเห็นเช่นไร”

นายท่านหนึ่งเอ่ย “ต้องตรวจสอบว่ายาพิษในน้ำชาใช้ยาพิษที่อยู่ในขวดหรือไม่ หากพิสูจน์ได้ว่าเป็นยาพิษตัวเดียวกัน ลูกข้าก็ไม่พ้นความผิดในครั้งนี้ แต่ถ้าพิสูจน์ได้ว่าไม่ใช่ เช่นนั้นลูกข้าก็มีอาจแบกรับความผิดในเรื่องนี้ได้”

นายท่านหนานกงเสนอ “เช่นนั้นก็เชิญผู้ปรุงโอสธมาตรวจสอบแล้วกัน”

ผู้ปรุงโอสธหนานกงมีสถานะเป็นผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิประจำจวนเผ่าพันธุ์หงส์มังกร ทว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสกุลหนานกงกับสกุลหนึ่ง เพราะเหตุนี้จึงต้องเว้นผู้ปรุงโอสธประจำสองสกุลไว้เสีย

“อย่างไรเสีย... เชิญคนจากสมาคมผู้ปรุงโอสธดีหรือไม่” นายท่านหนึ่งเสนอ

นายท่านหนานกงพยักหน้าเห็นด้วย จากนั้นทั้งคู่ก็สั่งให้คนเดินทางไปยังสมาคมผู้ปรุงโอสธ

เนื่องจากเกิดเหตุขึ้นในสกุลใหญ่ ไม่แปลกที่สมาคมผู้ปรุงโอสธจะส่งผู้ปรุงโอสธระดับสูงมา แต่ถึงกระนั้นซูลั้วก็คิดไม่ถึงว่าผู้ที่มาเยือนในครั้งนี้คือผู้ปรุงโอสธสง... สงเทียนผิง ผู้ปรุงโอสธที่อารมณ์แปรปรวนที่สุดในบรรดาผู้ปรุงโอสธชั้นจักรพรรดิทั้งสิ้น ข้ายังเห็นแก่พวกพ้องมากที่สุดอีกด้วย

ทันทีที่พบหน้าผู้ปรุงโอสธสง นายท่านหนานกงกับนายท่านหนึ่งก็ยกมือคารวะด้วยท่าทางนอบน้อม

“ตามตัวข้ามาอย่างเร่งด่วนเช่นนี้มีเรื่องอะไรกัน” ผู้ปรุงโอสธสงน้าวหน้า

เขามีฐานะมากมายที่ต้องทำ โจทย์ปรุ้งโอสถที่หนึ่งหนูชี้ให้มาครั้งก่อน เขาเพิ่งแก้ปริศนาตกเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ยามนี้ภารกิจจึงรัดตัวนัก

นายท่านหนึ่งรับรู้อุปนิสัยผู้ปรุ้งโอสถชั้นจักรพรรดิทั้งสิ้นเป็นอย่างดี ผู้ปรุ้งโอสถสงอารมณ์แปรปรวนกว่าใครทั้งหมด เขาใจร้อน นุ่มบ่าม ไม่เห็นแก่หน้าใคร และไม่กลัวว่าจะล่วงเกินผู้มีอำนาจ

สิ่งที่นายท่านหนึ่งเป็นกังวลที่สุดก็คือ ผู้ปรุ้งโอสถที่เชิญมาจะหวาดเกรงอำนาจของเผ่าพันธุ์หึ่งส่มงกรจนไม่กล้าเอ่ยความจริงที่สืบความได้

นายท่านหนึ่งอธิบายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้าคร่าวๆ บอกเล่าแค่เพียงในส่วนที่คุณหนูห้าสกุลหึ่งยกน้ำชาให้ชูลัวเท่านั้น

“เหตุการณ์ทั้งหมดก็เป็นเช่นนี้ ขอเชิญผู้ปรุ้งโอสถสงตรวจสอบ ช่วยทวงความเป็นธรรมให้แก่บุตรสาวของข้าที” นายท่านหนึ่งส้าบออกมาเป็นประโยคสุดท้าย

คำพูดนี้ของเขาทำให้หลายคนถึงกับนั้วหน้า

โดยเฉพาะฮูยินหนานกง นางเกือบจะหลุดคำบริภาษออกมาด้วยซ้ำ ‘ทวงความเป็นธรรมให้แก่บุตรสาวของข้า’ อะไรกัน พูดเช่นนี้ก็หมายความว่านั้วหนูชี้ร้ายคุณหนูห้าสกุลหึ่ง? วาจานี้มีเหตุผลที่ไหนกัน!

พอหันมาเห็นชูลัว ผู้ปรุ้งโอสถสงก็ชะงักกึก จากนั้นก็ตั้งท่าจะก้าวเข้ามาสนทนากับนาง ทว่ากลับถูกหญิงสาวชิงตาใส่เสียก่อน

ผู้ปรุ้งโอสถสงกับชูลัวสบตากัน จากนั้นสองฝ่ายก็ลอบวางแผนการเงียบๆ ในใจโดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ยออกมาเป็นวาจา

“แค่นี้” ผู้ปรุ้งโอสถสงเดินไปหยุดตรงหน้าคุณหนูห้าสกุลหึ่ง โดยไม่มีความกดดันในใจเลยแม้แต่น้อย เขาพยายามพาดเส้นประสาทของตนมาพิจารณา จากนั้นก็รับจอกชามาพินิจอย่างละเอียด ไม่นานก็วางของทั้งสองอย่างกลับลงที่เดิม

“ว่าอย่างไร” นายท่านหนึ่งก้าวออกมา ฮูยินหนิงกระวนกระวายยิ่งกว่าเก่า อันที่จริงฮูยินหนิงมั่นใจว่าคุณหนูห้าสกุลหึ่งต้องเป็นคนวางยาพิษอย่าง

แน่นอน เพราะอีกฝ่ายเป็นบุตรสาวของนาง ฉะนั้นนางจึงรู้จักตัวตนของ
คุณหนูห่าสกุลหนึ่งดีกว่าใคร

ผู้ปรุงไอสดองปรายตามองนายท่านหนึ่งสลับกับสูยหินหนึ่ง ก่อนเอ่ย
กับคุณหนูห่าสกุลหนึ่ง “ยื่นมือออกมา”

คุณหนูห่าสกุลหนึ่งมั่นใจว่านางไม่ใช่คนวางยาพิษ เพราะเหตุนี้เจ้าตัว
จึงกล้ายื่นมือออกมา

ผู้ปรุงไอสดองเหลือบมองซูลัวอีกครั้ง ทงึงสวีย้มบางแล้วยื่นมือออก
มาตรงหน้าผู้ปรุงไอสดองอย่างว่าง่าย

“ตรวจสอบแล้ว” ผู้ปรุงไอสดองพยักหน้า ในใจรู้สึกกลัดกลุ้มเล็กน้อย
เขาตรวจสอบแล้วพบว่าคุณหนูห่าสกุลหนึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ ตัวการวางยาพิษ
แท้จริงแล้วคือนางหนูซูต่างหาก แต่เขาจะโยนบาปของนางหนูซูไปให้คุณหนูห่า
สกุลหนึ่ง แล้วกลบเกลื่อนคำโกหกได้ด้วยวิธีการใดกัน

ผู้ปรุงไอสดองว่ารุ่นใจเรื่องนี้ ทว่าพอสูยหินหนึ่งเห็นท่าที่ของเขา นาง
กลับเกิดสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้นมา ตอนที่คนอื่นไม่ทันสังเกต นางก็เดินเข้าไปประชิด
ตัวผู้ปรุงไอสดอง จากนั้นก็ส่งแหวนมิตวงหนึ่งให้ผู้ปรุงไอสดอง

นี่มัน... นี่มันติดสินบนอย่างโจ่งแจ้ง!

ผู้ปรุงไอสดองตื่นเต้นจนใบหน้าแดงก่ำ เขากำลังคิดไม่ตกว่าจะใช้วิธี
การอย่างไรอยู่พอดี โฉนสูยหินหนึ่งถึงได้รู้ใจเขาถึงขนาดนี้ นางเผยจุดอ่อน
ออกมาให้เขาเล่นงานง่ายๆ? หรือว่าคุณหนูห่าสกุลหนึ่งผู้นี้จะมีบุตรสาวใน
อุทรของนาง แต่เป็นลูกอนุमारหัวใจ?

‘ไม่สนละ ขอแค่ช่วยนางหนูซูได้ก็พอ’

ผู้ปรุงไอสดองหันขวับมาลงตามองแผ่นหลังของสูยหินหนึ่ง แล้ว
ตะโกนก้องทันที “เจ้าทำอะไร!”

ทุกคนตะลึงงันเพราะเสียงไววายลั่นของผู้ปรุงไอสดอง สายตาของ
พวกเขาจับจ้องระหว่างผู้ปรุงไอสดองสลับกับแผ่นหลังของสูยหินหนึ่ง

สูยหินหนึ่งตัวแข็งทื่อ ยืนอึ้งอยู่ที่เดิมราวกับท่อนไม้ เวลานั้นก็เสียใจ

อย่างสุดแสนก็ว่าได้ คนพิลึก! ก็แค่ติดสินบนเท่านั้น ต่อให้ไม่คิดช่วย อยากจะรีบสินบนก็รีบไป จะต้องร้องแแรกแหกกระเชออะไรกัน ถ้าว่ายกของชิ้นนั้นให้เปล่าๆ มิได้หรือไร

ผู้ปรั่งโอสถสงถลึงตามองฮูหยินหนึ่ง ปากก็ทวาดออกมาด้วยความไม่ไห
“นางลูปไล่ข้า! หญิงช่างชั่วผู้นี้กลาลูปไล่ข้า!”

ผู้ปรั่งโอสถสงทั้งเดือดดาลทั้งขัดเคืองใจ ทำราวกับถูกกระทำย่ำยีก็มีปาน

หากผู้ที่มาเยือนในคราวนี้คือรองประมุขหมี่หรือผู้ปรั่งโอสถกงซุน พวกเขาไม่มีวันปั่นแต่งเรื่องพรรคนี้ได้แน่ แต่ผู้ปรั่งโอสถสงไม่เห็นธรรมเนียมประเพณีอยู่ในสายตามาแต่ไหนแต่ไร เขาเป็นคนปากไวกล้าพูด มีเรื่องใดบ้างที่ไม่กล้าทำ

สิ้นวาจาของผู้ปรั่งโอสถสง ทุกคนก็แทบลมจับ ในมุมที่คนอื่นมองไม่เห็น ชูลั่วลอบยกนิ้วหัวแม่มือให้ผู้ปรั่งโอสถสง

นี่มันอะไรกัน!

ฮูหยินหนึ่งฉวยโอกาสที่คนอื่นไม่ทันสนใจลอบถูกเนื้อต้องตัวผู้ปรั่งโอสถสง? รสนิยมของนางจะไม่พิลึกเกินไปหน่อยหรือไร สายตาที่ทุกคนมองฮูหยินหนึ่งเริ่มแปรเปลี่ยนไป

ยามนี้สีหน้าของนายท่านหนึ่งทะมึนเยือก ดำคล้ำราวกับเมฆหมอกพยับกลางท้องฟ้า

ชูลั่วมองผู้ปรั่งโอสถสงสลับกับมองฮูหยินหนึ่ง ในใจก็นึกไว้ว่าล้วยให้ฮูหยินหนึ่งหนึ่งนาที

เมื่อครู่ตอนที่นางสบตากับผู้ปรั่งโอสถสง อีกฝ่ายตั้งคำถามว่า ‘จะจัดการเช่นไร’ ชูลั่วตอบกลับไปว่า ‘แล้วแต่ท่านจะสำแดงฝีมือ’

แต่ชูลั่วกลับคิดไม่ถึงว่าผู้ปรั่งโอสถสงจะมีความคิดพิเรนทร์พิสดาร ส่วนฮูหยินหนึ่งก็โง่เง่าเต๋าดุ่นปานนี้ สถานการณ์ในยามนี้จึงน่าตื่นตันทันใจเหลือเกิน

มุมปากของนายท่านหนานกงกระตุกอย่างจนคำพูด เวลานี้เขาจำต้องก้าวออกมาไกลเกลียดสถานการณ์อย่างไรทางเลี้ยว

“เรื่องนี้... เกรงว่าจะเข้าใจผิดกระมัง ผู้ปฐโอสถสงอย่าเพิ่งโมโห อย่าเพิ่งขุ่นขี้ไปเลย” นายท่านหนานกงเอ่ยกลั้วหัวเราะ

ทว่ายามที่ผู้ปฐโอสถสงเกิดโทสะขึ้นมา เขาก็ไม่ให้หน้าใครทั้งสิ้น เจ้าตัวตะเบ็งเสียงคำรามด้วยความเดือดดาล “ไม่ได้เข้าใจผิด! เมื่อครุ่นงลูบไล่ข้า! นางฉวยจังหวะที่พวกเจ้าไม่ทันมองลูบไล่ข้า!”

นายท่านหนานกงจนคำพูด ‘ต่อให้สุหยินหนิงมีใจให้ท่านจริง แต่นางก็คงไม่ลูบไล่ท่านต่อหน้านายท่านหนิงและธรรก้านัลเช่นนี้กระมัง? ทำเช่นนั้นต้องโยกกระหยาขนาดไหนกัน’

แน่นอนว่าถ้าเขาพูดประโยคนี้ออกมา ผู้ปฐโอสถสงก็ต้องโด้กลับคอแข็งอย่างหน้าดำหน้าแดงว่า ‘หญิงผู้นี้โยกกระหยาในตัวข้า!’

เพราะเหตุนี้นายท่านหนานกงจึงตัดสินใจไม่พูดอะไรทั้งนั้น

สุหยินหนิงโมโหจนใกล้จะสิ้นสติ นางรู้ว่าหากปล่อยให้ผู้ปฐโอสถสงป้ายสีต่อไป ชื่อเสียงของนางเป็นได้พินาศยับเยินลงจริงๆ แน่หนอน ดังนั้นเพื่อล้างมลทินให้ตนเอง สุหยินหนิงจึงจำต้องพูดความจริงออกมา “ผู้ปฐโอสถสงเข้าใจผิดแล้ว เมื่อครู่ข้ามิได้ลูบไล่ท่าน... ท่านดูในกระเป๋าลือ”

สุหยินหนิงรู้ว่าหลังจากที่เอ่ยเรื่องนี้ออกไป เรื่องของบุตรสาวนางก็จะ... แต่ลูกทำเป็นคนก่อก็ต้องเป็นคนรับผลมิใช่หรือไร ในฐานะมารดา นางพยายามช่วยเหลืออย่างเต็มที่แล้ว แต่จะให้ส่งเวรตัวเองไปด้วยก็คงมิได้กระมัง?

ผู้ปฐโอสถสงล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ ก่อนจะพบกับแหวนมิตวงหนึ่ง “นี่มิใช่ของของข้า”

ประกอบกับวาจาของสุหยินหนิงเมื่อครู่ ทุกคนก็เข้าใจที่มาที่ไปของแหวนมิตวงนี้ได้เป็นอย่างดี

จังหวะนี้เองผู้ปฐโอสถสงก็แสวงทำสีหน้ากระจ่างแจ่มขึ้นมา เขาถลึงตามองสุหยินหนิง “ที่แท้เมื่อครู่เจ้าก็ไม่ได้ลูบไล่ข้า แต่คิดจะตดสินบนข้าอย่างนั้น

หรือ”

วาจาตรงไปตรงมาเช่นนี้จะให้สูญยินหนึ่งตอบรับอย่างไรกัน สูยินหนึ่ง
ขบگرامแน่น

“ที่แท้เจ้าก็ไม่ได้ลုပ်ไล่ข้า” ผู้ปฐโอสถสงแสรงทำท่าผ่นลมหายใจออก
มา

“เจ้าคะๆ” ในที่สุดก็ล้ามลทินให้ตนเองได้เสียที สูยินหนึ่งพฐลม
หายใจเอือกใหญ่ แต่เรื่องนี้ก็เท่ากับพิสูจน์ได้ว่า... เมื่อครุ่นางหมายจะติดสินบน
ผู้ปฐโอสถสง

ผู้ปฐโอสถสงซึ่งตาชุ่นมองอีกฝ่าย “หากคิดจะติดสินบน เจ้าก็ควร
ทำให้แนบเนียนกว่านี้สักนิด เปิดเผยโจ่งแจ้งจนรู้กันไปทั่ว เจ้าจะให้ข้ารับไว้ได้
อย่างไรกัน”

คำตำหนินี้ของผู้ปฐโอสถสงทำให้สูญยินหนึ่งแทบคลั่ง ‘แนบเนียน?
เปิดเผยโจ่งแจ้ง? หากไม่ใช่เพราะท่านประกาศก้องปาวๆ เช่นนี้ ใครหน้าไหน
จะรู้กันเล่า!’

ตอนที่สูญยินหนึ่งถลึงตาใส่ผู้ปฐโอสถสงอย่างเกรี้ยวกราดอยู่นั้น จู่ๆ
ผู้ปฐโอสถสงก็เปลี่ยนท่าที่ เข้านหน้าขริมแล้วตวาด

“ติดสินบน! เจ้ากล้าติดสินบนข้า! สกฐหนึ่งของพวกเจ้าเชิญข้ามาก็เพื่อ
จะติดสินบนข้า จากนั้นก็จะได้ป้ายความผิดเรื่องการวางยาพิษไปให้แม่นางชู
ที่ไม่รู้โอโหน้อไหน? พวกเจ้าวางกับดักแผนการเช่นนี้หรือ แบบนี้เท่ากับวางแผน
การใส่ร้ายสมาคมผู้ปฐโอสถไปด้วย เจ้าพวกคนชั่ว เรื่องนี้สมาคมผู้ปฐโอสถ
ไม่ยอมจบง่ายๆ แน่!”

หลังจากบริภาษาดเสียเทเสียยกใหญ่ ผู้ปฐโอสถสงก็ขี้แหวนมิตินใน
มือเสียแหลกละเอียดจนน้ำทิพย์มูลค่าสูงลิบลิวที่อยู่ด้านในกระจายออกมา
จากนั้นเขาก็หมุนตัวจากไปด้วยความเดือดดาล แผ่นหลังนั้นราวกับลุกโชน
ไปด้วยเปลวเพลิง

ผู้ปฐโอสถสงจากไปอย่างรวดเร็วไม่ต่างจากตอนมาเยือน แม้ว่าเขา

จะไม่ได้เอ่ยออกมากับปากว่า ‘คุณหนูทำสกุลหนึ่งวงยาพิษ’ ทว่าเหตุการณ์ที่
คุณหนูทำสกุลหนึ่งวงยาพิษก็สลักลงในความทรงจำของทุกคนไปแล้ว
เรียบร้อย

“เอ่อ... ใครผู้ปรุงโอสถส่งถึงผลไปดื้อๆ เช่นนี้” นายท่านหนานกงรูป
ปลายคาง “เขายังมีได้ให้ข้อสรุปเลย”

สีหน้าของนายท่านหนึ่งเขียวคล้ำสลับกับขาวซีด ดูแย่แ่อย่างที่ไม่เคย
ปรากฏมาก่อน

นายท่านหนึ่งยกมือขึ้นคารวะนายท่านหนานกง “ครั้งหน้าค่อยหาโอกาส
มาเยือนใหม่ ครานี้รับกวนท่านพี่หนานกงแล้ว”

นายท่านหนึ่งเอ่ยพลางลากตัวสูหยินหนึ่งกับคุณหนูทำสกุลหนึ่งจากไป
พร้อมกัน

“นี่! ซ้าก่อน ไม่ชี้แจงแถลงไขเลยหรือไร คิดจะไปก็ไปง่ายๆ เช่นนี้”
สูหยินหนานกงยืนขวางนายท่านหนึ่ง

นายท่านหนึ่งขมวดคิ้ว แล้วเหลือบมองนายท่านหนานกง

นายท่านหนานกงถอนหายใจยาว “เจ้าจะเอาอย่างไรอีก”

สูหยินหนานกงมองค้อนนายท่านหนานกง “ท่านไม่ต้องพูด!”

นายท่านหนานกงเผยสีหน้าสนใจกับนายท่านหนึ่ง จากนั้นก็เดินเลี้ยว
ไปอีกทาง

ทุกคนแทบไม่อยากจะเชื่อ นายท่านหนานกงกลัวเรือนในอย่างนั้นหรือ!

มีเพียงซู่วเท่านั้นที่รู้ว่านายท่านหนานกงไม่สะดวกออกหน้า เพราะเขา
อยู่ในฐานะของผู้นำเผ่าพันธุ์หงส์มังกร ทุกคำพูดและการกระทำของเขาคือ
ตัวแทนเผ่าพันธุ์หงส์มังกร เพราะเหตุนี้เขาจึงตั้งใจแสดงท่าทีสนใจ และเลี้ยว
ไปอีกทางเพื่อเปิดช่องให้แก่สูหยินหนานกงนั่นเอง

หลังจากสูหยินหนานกงปิดไม้ปิดมือไล่นายท่านหนานกงแล้ว นางก็หัน
มาจ้องหน้านายท่านหนึ่ง

นายท่านหนึ่งทอดสายตาคมปลาบกลับมา อันที่จริงขีดความอดทนของ

เขากำลังจะแตะจุดสูงสุดแล้ว เขาไม่เคยต้องอับอายขายหน้าแบบนี้มาก่อน สกูลหนึ่งก็ไม่ได้เคยต้องอับอายขายหน้าแบบนี้มาก่อนเช่นกัน!

แต่ซูหยินหนานกงไม่สนใจว่าเขาจะขายหน้าหรือไม่

ซูหยินหนานกงยิ้มหยัน “ใช้การยกน้ำชาขอมาเป็นข้ออ้างเพื่อวางยาพิษนั่งหนูซูของเรา พอเรื่องแดงขึ้นมาก็หมายจะตัดสินบนผู้ปร่งโสดสง ทำเรื่องพรรคนี้แล้วยังคิดจะผละไปดื้อๆ? นายท่านหนึ่ง ท่านคิดว่าเหมาะสมหรือไม่”

ซูหยินหนานกงมีอุปนิสัยคล้ายคลึงผู้ปร่งโสดสง ทั้งคู่เป็นพวกยืนหยัดเพื่อความเป็นธรรม ไม่ว่าเรื่องใดก็ล้วนแต่กล้าเอ่ยปากออกมาทั้งสิ้น

ใบหน้านายท่านหนึ่งแดงกำสลับเขียวคล้ำ เรื่องจริงปรากฏอยู่ตรงหน้าท่ามกลางสายตาทุกคู่ที่จ้องจับจ้องมา เขาก็จนปัญญาจะตอบได้กลับ

แววตาอำมหิตของนายท่านหนึ่งปรายมองใบหน้าซูหยินหนานกงกับคุณหนูห้าสกุลหนึ่ง สุดท้ายก็จับมาที่ใบหน้าของซูหยินหนานกง นัยน์ตาของเขาเต็มไปด้วยรังสีสังหาร น้ำเสียงเย็นเยือกประหนึ่งปกคลุมด้วยน้ำแข็ง “สกูลหนึ่งย่อมจัดการเรื่องนี้ตามกฎสกูล”

ซูหยินหนานกงไม่พอใจ “กล้าตัดสินบนต่อหน้าทุกคน ใครจะรู้ว่าพอกลับจวนไปแล้วพวกเจ้าจะสมคบคิดอะไรกันอีก ข้าไม่สนใจว่าสกูลหนึ่งจะจัดการเช่นไร แต่ข้าต้องได้คำตอบของเรื่องนี้ในเวลา!”

“เช่นนั้นซูหยินหนานกงต้องการเช่นไร” นายท่านหนึ่งกัดฟันกรอด

“ข้าก็ได้ขอให้พวกเจ้าสังหารคนชดใช้ความผิดเสียหน่อย ก็แค่ขอให้นายท่านหนึ่งรับปากสามข้อ หนึ่ง... ต่อไปหากนั่งหนูซูของเราปรากฏตัวที่ใด คุณหนูห้าสกุลหนึ่งต้องหลีกหนีหน้าให้ไกล!”

“ตกลง” นายท่านหนึ่งกำหมัดแน่น

“สอง... หากข้ารู้ว่าสกูลหนึ่งคิดแก้แค้นนั่งหนูซูลับหลัง ถึงตอนนั้นก็อย่าโทษหากหลิววี่นจะลงมือเอง”

“ตกลง” นายท่านหนึ่งกำหมัดแน่นอีกครั้ง

“สาม... หวานดีๆ ให้คุณหนูห้าสกุลหนึ่งมาขอขมาอีกครั้ง”

“ตกลง” นายท่านหนึ่งพยักหน้าให้สุหยินหนานกง จากนั้นสองมือซ้ายขวาก็คว้ามือสุหยินหนึ่งกับคุณหนูห้าสกุลหนึ่ง แล้วลากตัวกลับออกไปพร้อมกัน

แค่ดูจากแผ่นหลังนั้นก็สัมผัสได้ถึงความโกรธซึ่งที่ลุกเป็นไฟ

“เฮ้อ คนผู้นี้จริงๆ เลยหนอ ข้ายังพูดไม่จบเสียหน่อย” สุหยินหนานกงต่อว่าออกมาอย่างไม่สบอารมณ์

นายท่านหนานกงจนคำพูด เพียงเหลือบมองสุหยินหนานกงก่อนเอ่ย “เอะละๆ ขึ้นเอาเรื่องเอาราวไม่เลิก หนึ่งจั่วหฺรานเป็นได้เดือดดาลขึ้นมาจริงๆ แน่”

“นั่นก็เป็นเพราะว่าเขามีตาหามีแวไม่ แต่งเมียแบบนั้นเข้าจวน ข้ายังให้กำเนิดบุตรสาวพรรคั้นอีก จู้ๆ” พอเอ่ยถึงตรงนี้สุหยินหนานกงก็รู้สึกภาคภูมิใจมากเหลือเกิน ดูใต้หล้านี้เถิด ไม่มีบุตรชายสกุลใดที่เลิศเลอไปกว่าบุตรชายของนางอีกแล้ว

“...” นายท่านหนานกงพูดไม่ออก

สุหยินที่เหลือบเห็นหนึ่งในคู่กรณีจากไปแล้ว พวกนางจึงไม่คิดจะเสียเวลาอยู่ต่อ แต่ละคนรีบออกไปจากแล้วจากไปในทันที

แต่ตอนที่พวกนางออกจากห้องรับรอง ในสีหน้ากลับเผยรอยยิ้มหัวออกมา ใครจะคิดว่างานเลี้ยงในวันนี้จะมีละครฉากใหญ่เข้ามาขนาดนี้เล่า สกุลหนึ่งถูกเล่นงานเสียจนยับเยิน ครานี้พวกนางมีหัวข้อให้สนทนาเพลินปากกันไปอีกนานทีเดียว

ชั่วลุ่มมองนายท่านหนานกงกับสุหยินหนานกง ก่อนจะยิ้มออกมาแล้วเดินออกจากห้องรับรองไป

แม้จะร่วมหอลงโรงกันมาหลายปีติดๆ ทว่าสุหยินหนานกงที่อยู่เบื้องหน้านายท่านหนานกงก็ไม่ต่างอันใดกับสาวน้อยแรกแย้ม เห็นได้อย่างชัดเจนว่านายท่านหนานกงรักและปกป้องนางมากเพียงใด หนานกงหลิววั้นก็น่าจะ

ได้รับสายเลือดเรื่องความรักเดียวใจเดียวมาจากบิดาของเขากระมัง? พอคิดถึง
หนานกงหลิววิน นัยน์ตาของชูลั้วก็ฉายร่องรอยความผิดหวังออกมา ความ
รู้สึกสะใจที่เอาชนะสกุลหนึ่งมาได้เมื่อครู่จางหายไปอย่างช้าๆ

ตอนที่อยู่ ณ พิกพอสูร นางยังได้อยู่เคียงข้างหนานกงหลิววินบ้าง
แต่หลังกลับมาดินแดนแห่งจิต อีกฝ่ายก็วุ่นวายอยู่กับกิจธุระในกองทัพนงแทบ
ปลื้มตัวออกมาไม่ได้

“กองทัพบีเหตุวุ่นวายขนาดนั้นเลยหรือไร การเลื่อนยศสำคัญกว่าการ
ฝึกฝนพลยุทธ์หรือ” ชูลั้วไม่เข้าใจ นางเดินพึมพำระหว่างที่กลับไปยังเรือน
ชิงลั้ว

“การเลื่อนยศหาได้สำคัญไปกว่าการอยู่เป็นเพื่อนลั้วลั้วไม่” น้ำเสียง
อ่อนหวานดังขึ้นจากตัวหนึ่ง

ชูลั้วเพิ่งตระหนักได้ว่านางเปลอเอ่ยความในใจออกมา ข้าใครบางคน
ก็ยังได้ยินเต็มสองหู

ใครคนนั้นก็คือหนานกงหลิววินนั่นเอง

หนานกงหลิววินเอนกายเอกเขนกบนตั่งตัวหนึ่ง ในมือถือม้วนตำรา
ดวงตางดงามลึกล้ำดูจงดวงดาราคุ่นั้นทอดมองชูลั้ว พอหญิงสาวเห็นเขาก็ชะงัก
ผีเท้า ก่อนจะหันหลังกลับโดยไม่รู้ตัว

แววมองปรากฏขึ้นในดวงตาของหนานกงหลิววิน จิตใจสตรีนั้นลึก
เกินหยั่ง แม้ว่าชายหนุ่มจะมีสมองที่ปราดเปรื่องเพียงใด เจ้าแผนการแค่นั้น
แต่ยามนี้เขากลับมิเข้าใจอารมณ์ซุ่มเคืองที่เกิดขึ้นเพราะความขัดเคืองของนาง

พอเห็นชูลั้วหมุนตัวกลับ หนานกงหลิววินก็โยนตำราในมือทิ้ง แล้ว
ก้าวเหินนาบเข้าไปหา

เวลานี้ชูลั้วรู้สึกสับสนใจอย่างหนัก นางอยากให้เขากลับมา แต่ก็ว่าวุ่น
ใจเพราะคำพูดที่หลุดปากไปเมื่อครู่ของตน วาจานั้นไม่เท่ากับประกาศว่านาง
คิดคะเนถึงเขา ตัดพ้อต่อว่าที่เขาไม่ได้อยู่ข้างกายนางหรือไร น่าขายหน้า
เหลือเกิน!

พอได้ยินเสียงฝีเท้าที่ดังขึ้นจากด้านหลัง ชูลั้วก็สาวเท้ายาวๆ ทว่าเพิ่งเดินไปไม่กี่ก้าว นางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าด้านหลังถึ้วขึ้น ยังไม่ทันตั้งตัววงแขนเรียวยาวก็ตัวดิตรอบเอวเสียก่อน

หนานกงหลิววินรวบตัวชูลั้วจากด้านหลัง สองแขนกดรอบเอวนาง แล้วดึงรั้งเข้ามาในอ้อมแขน จากนั้นก็กดคางลงบนศีรษะของนาง น้ำเสียงกลั้วหัวเราะเจือแววเอ็นดู “ไปที่ใด”

“ท่านจะทำอะไร ปล่อยข้า” ชูลั้วยังไม่ทันหนีก็ถูกคว่ำตัวเอาไว้เสียก่อน นางรู้สึกขยาดเหลือเกิน น้ำเสียงนั้นเผยแววชัดเจนและซุนเคื่องอยู่ในที

หนานกงหลิววินกดตางแน่นราวกับเด็กเล็กๆ ไม่ผิด “ไม่ปล่อย” จากนั้นก็จับตัวชูลั้วให้หมุนกลับมาสบสายตากัน

“เด็กโง่ จะหนีไปไหนกัน เจ้าหนีข้าพ้นหรือไร” นิ้วเรียวยาวของหนานกงหลิววินเกลี่ยปลายจุกโด่งของหญิงสาวเบาๆ

“ใครบอกว่าข้าจะหนี ข้าข้างไหนของท่านเห็นว่าข้าหนี ท่านไม่ใช่ฮูสร้ายเสียหน่อย ทำไมข้าถึงต้องหนีด้วย” ชูลั้วเป็นฝ่ายพลิกสถานการณ์ นางเงยหน้าขึ้นแล้วจ้องตาทานกงหลิววิน

หนานกงหลิววินถาม “ไม่หนีจริงหรือ เมื่อครู่ใครกันที่หมุนตัวเตรียมผละหนี”

ชูลั้วกระแอมเสียงแผ่ว “ข้าลืมของไว้ที่เรือนท่านป่าต่างหาก เลยตั้งใจว่าจะกลับไปเอา ก็แค่นี้ก็ขึ้นได้กะทันหันเท่านั้น”

หนานกงหลิววินรู้ว่าอีกฝ่ายเอ่ยจาไม่ตรงกับใจ ชายหนุ่มไม่คิดขัดคอ แต่ใช้วงแขนซ้อนตัวนางขึ้นมาอ้อมไว้แทน

“อ๊ะ! ท่านจะทำอะไร ปล่อยข้านะ” ชูลั้วเตะสองขาไปมาอย่างตื้อตึง หนานกงหลิววินวางหญิงสาวลงบนตั่ง จากนั้นก็โถมตัวเข้าไปใส่ ทว่าฝ่ามือของชูลั้วกลับยันเข้าที่แผงอกของอีกฝ่าย “ท่านอย่า” หญิงสาวสัมผัสได้ถึงความอุ่นวาบที่แผ่ซ่านออกมา ความรู้สึกนี้...

ชูลั้วลุกขึ้นนั่งทันที นางผลักหนานกงหลิววินลงกับตั่ง ก่อนจะพลิก

ตัวขึ้นคร่อมเอาเขาไว้ ขณะเดียวกันก็ยื่นมือมาถอดเสื้อของหนานกงหลิววีน
ในเวลาเดียวกันนี้เสียงฝีเท้าด้านนอกก็ดังขึ้น ชุนเยวกับเซี่ยเยวถือสำรับ
อาหารเข้ามา

“แม่นางชู ของโปรดท่านเจ้าค่ะ”

แต่ตอนที่สายตาของพวกนางมองเห็นสองคนบนตั่ง สีหน้าก็เปลี่ยนไป
โดยพลัน!

คุณชายรองกลับมาตั้งแต่เมื่อไร ไม่ๆ ประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่คุณชาย
รองกลับมาเมื่อไร แต่เป็น... พวกเขาสองคนกำลังทำอะไรกันต่างหาก แม่นาง
ชูกระซอกทิ้งเสื้อผ้าคุณชายรอง ทั้งที่แค่ปลดรัดคุมก็ได้แล้ว แม่นางชูรอไม่ไหว
เซี่ยเยวหรือไร นางช่างดูดันเสียเหลือเกิน!

สาวใช้ทั้งสองคนสบตากันแล้วรีบชักเท้าที่เพิ่งก้าวเข้ามาในเรือนกลับ
ออกไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะปิดประตูอย่างเรียบร้อย

หลังจากนั้นสองสาวใช้ก็สบตากัน ก่อนเห็นประกายวับวาวในดวงตา
ของกันและกัน แม่นางชูกล้าได้กล้าเสียแบบนี้ เช่นนั้นหลานชายที่สูญหายไป
บนเตียงอยู่เนืองๆ อีกไม่นานก็คง...

ชุนเยวได้สติอย่างรวดเร็ว นางส่งสำรับในมือไปให้เซี่ยเยว

“รับไป ประเดี๋ยวเข้ามา...” เอื่อยยังไม่ทันจบประโยคดี ชุนเยวก็กายชาย
กระโปรงแล้วแผ่นแผ่นไปอย่างรวดเร็ว

ชูลั่วร้อนใจจะตรวจบาดแผลหนานกงหลิววีน เพราะเหตุนี้นางจึง
ไม่ทันเห็นสาวใช้ทั้งสอง หนานกงหลิววีนรู้ แต่เขาไม่สนใจ ยิ่งพอเห็นว่าชูลั่ว
ทุ่มความสนใจมาที่ตน มุมปากของชายหนุ่มก็ยกสูงขึ้น

“ไหนถึงบาดเจ็บอีกแล้วเล่า” ชูลั่วขมวดคิ้วพลงจ้องมองหนานกง
หลิววีนอย่างไม่สบอารมณ์นัก “ทำไมถึงไม่ดูแลตัวเองบ้าง จะต้องให้ผู้อื่น
เป็นกังวลในตัวท่านให้ได้ใช้หรือไม่”

พอเห็นดวงตาวับวาวคู่งามที่ถลึงมองตนเองด้วยความดูดันแบบนั้น
หนานกงหลิววีนก็รู้สึกอุ่นวาบขึ้นในใจ ทว่าสีหน้าของเขาที่มองชูลั่วกลับ

เรียบเรียงเป็นปกติ

“พูดสิ โฉนถึงบาดเจ็บอีกแล้ว กองทัพของท่านวุ่นวายมากหรือไร ไม่
ว่าภารกิจใดก็ต้องเป็นท่านที่ลงมือเองไปเสียทุกครั้งหรือ” ซูลัวใคร่ครวญเท่าไร
ก็ไม่เข้าใจ กองทัพมีกิจธุระมากมาย แต่ไม่มียอดฝีมือรายอื่นเลยหรือไรกัน

สีหน้าของหนานกงหลิวอวินที่มองหญิงสาวตรงหน้าฉายรอยยิ้มกริ่ม
เขาคว่ามือนางเอาไว้ ซูลัวสละบัตมือออกด้วยความซุนซึ่ง

“อ๊ะ!” หนานกงหลิวอวินกุมหน้าอก สีหน้าเผยแวแวเจ็บปวดออกมา
ซูลัวเห็นแล้วปวดใจนัก นางรีบบัตมือเขาออกทันที “แผลฉีกใช้หรือไม่
ให้ข้าดูที เลือดซึมออกมาจริงๆ ด้วย ขอโทษที เมื่อครู่ข้า...”

ซูลัวยังพูดไม่ทันจบความดี หนานกงหลิวอวินก็รวบตัวนางมาแนบอก
ก่อนจะประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากนุ่ม

ผ่านไปครู่ใหญ่ทั้งคู่ถึงได้ผละออกจากกัน

ดวงตาของหนานกงหลิวอวินสูกสกาพานดวงดาว มันแผ่ร่ายยิ้มอยู่
ในนั้น

ซูลัวซึ่งตาใสเขาทั้งอายทั้งขัดเขิน “นี่มันเวลาใดแล้ว ท่านยังจะ...
บาดเจ็บเล็กน้อยขนาดนี้ ข้ายังเสียเลือดไปตั้งมาก ยังมีแรงทำเรื่องแย่ๆ อีก
หรือไร”

หนานกงหลิวอวินกระซิบข้างหูซูลัว น้ำเสียงแหบพร่านั้นมีเสน่ห์เย้ายวน
“ข้ายังมีแรงทำเรื่องที่แย่กว่านี้อีก เด็กดีอ อยากลองหรือไม่เล่า”

“หน้าไม่อาย” ซูลัวซึ่งตาใสชายหนุ่ม

“กับเจ้าเท่านั้น” หนานกงหลิวอวินกึ่งตัวลงนอนอย่างเกียจคร้าน ดวงตา
คู่งามที่ยิ้มได้คู่นั้นจับจ้องมองซูลัว

ซูลัวคร้านจะสนทนากับชายหนุ่มอีก จึงรีบปลดผ้าพันแผลที่รัดรอบอก
ของเขา ทว่าระหว่างนั้นหนานกงหลิวอวินก็ปิดป้ายมือวุ่นวาย ทำเอาซูลัวถึงกับ
จนคำพูด

“จะให้ข้ามัดมือท่านหรือไม่”

เหมือนกับเด็กเล็กๆ ไม่มีผิด ต่อว่าที่รับปากที่ แต่เมื่อไรเป็นได้
ซุกซนอีกจนได้ ชูลู้รู้สึกจนใจกับอีกฝ่ายเหลือเกิน

พอเห็นชูลู้ทำหน้าที่ ดวงตาระจ่างใสราวกับดวงดาวของหนานกง
หลิววินก็มองนางอย่างตัดพ้อ เหมือนเด็กไม่รู้ประสีประสาที่ถูกผู้ใหญ่ตำหนิ

“เลิกทำตัวน่าสงสารได้แล้ว ข้าไม่หลงกลหรอก หึ” ชูลู้รู้สึกว่าหนวัน
หนานกงหลิววินผู้นี้ก็ยิ่งเหมือนกับหนานกงหลิววินคนเก่าจากอาณาจักร
ปัลลวเข้าไปทุกที

เดิมคิดว่าอีกฝ่ายเคร่งขรึม เย็นชา และไร้อารมณ์ขัน แต่หลังจากที่
ทั้งคู่ปรับความเข้าใจกันได้แล้ว ตัวตนของเขาที่ซ่อนเอาไว้ในส่วนลึกก็เริ่ม
เปิดเผยออกมาอย่างช้าๆ

ชูลู้ใคร่ครวญ... ไม่ว่าจะถือกำเนิดใหม่หรือสูญเสียความทรงจำ ไม่ว่า
ตัวตนจะถูกอำพรางซ่อนเร้นไว้แนบเนียนเพียงใด แต่ยามที่อยู่กับคนใกล้ชิด
ย่อมต้องแสดงความเป็นตัวเองออกมามากที่สุดกระมัง?

เมื่อครั้งที่อยู่อาณาจักรล่าง หนานกงหลิววินเย็นชา โหดเหี้ยม และ
เจ้าเล่ห์มากแผนการกับทุกคน จะเว้นก็เพียงนางเท่านั้น... ที่เขามักจะชอบ
หยอกเย้าและสร้างทำตัวไร้เดียงสาที่น่าสงสารอยู่เสมอ

หนานกงหลิววินมองชูลู้ตาปริบๆ ทว่าตอนที่ชูลู้พาโฮสโถให้ ชายหนุ่ม
ก็ร้อง

“ซี้ด...ซี้ด...”

แม้จะบอกว่าไม่เจ็บ แต่จากคิ้วที่ขมวดมุ่นเข้าหากัน ใบหน้าขาวซีด และ
เหงื่อที่ไหลรินลงมา สิ่งเหล่านี้ล้วนตีความได้ว่าเขากำลังเจ็บมาก

“เจ็บขนาดนั้นเลยหรือ” ชูลู้มองอีกฝ่ายอย่างสงสัย

“เจ้าคิดว่าข้าเสแสร้งแกล้งเจ็บตัว!” หนานกงหลิววินเบือนหน้าไปอีก
ทางอย่างไม่พอใจ

“...” ชูลู้นิ่งอึ้ง

พอเห็นหนานกงหลิววินไม่สนใจตนเอง ชูลู้ก็ลอบคิดในใจว่า... หรือ

นางจะปรักปรำเขาจริงๆ?

ซูลวี่ยนหันเข้าหาชายหนุ่มอีกครั้ง “เจ็บตรงไหน ตรงนี้? หรือตรง
นี้?”

มือของซูลวี่ยนลูบคลำไปบนตัวหนานกงหลิววีน แต่หนานกงหลิววีน
กลับเอาแต่หลบเลี่ยงอย่างคนไม่สบอารมณ์ ปากก็ทำเสียง “ซี” ไม่คิดจะตอบ
คำถามของนาง

“เออละๆ ข้าผิดไปแล้ว ตกลงว่าเจ็บตรงไหนกันแน่ ตรงนี้หรือ” ซูลวี่ยน
กดลงบนหน้าท้องขาวเกลี้ยงของหนานกงหลิววีน

หนานกงหลิววีนหันกลับมามองด้วยสีหน้าตื้อตึง เขาแค้นเสียงอยู่ใน
ลำคอ “นี่เป็นท่าที่ของคนรับผิดหรือไร”

ซูลวี่ยนใจ เจ้าตัวป็นหน้าขี้นยามมองหนานกงหลิววีน “แล้วท่านว่า
ต้องมีท่าที่เช่นไรกันเล่า”

สิ่งที่ซูลวี่ยนกำลังทำในตอนนี้อย่างไรก็ตามไม่ต่างอันใดกับพลอบประโลมเด็กตัวน้อย
สายตาของหนานกงหลิววีนมองผ่านศีรษะของซูลวี่ยนไป น้ำเสียงยาม
เอ่ยติดเย็นซา “เจ้าร้องเพลงเต้นระบำเอาใจคนอื่นไม่เป็นหรือไร”

“...” ซูลวี่ยนถึงกับจนคำพูด

หนานกงหลิววีนเห็นซูลวี่ยนถึงตาใสก็รู้ว่าตนเรียกร้องเกินไปสักนิด แต่
ถึงกระนั้นเขาก็ยังเผยท่าที่ตึงตันไม่ยอมอ่อนข้อ “ใครจะรู้เล่าว่าเจ้าร้องเพลง
เต้นระบำไม่เป็น ไม่มีศิลปะเอาเสียเลย ฮี!”

“...” ซูลวี่ยนยังคงพูดไม่ออก

หนานกงหลิววีนมองซูลวี่ยนด้วยสายตาโส “แล้วเจ้าทำอะไรเป็นบ้าง”

ซูลวี่ยนถอนหายใจก่อนเอ่ย “อาหาร”

หนานกงหลิววีนลูบท้อง “ข้าหิวแล้ว”

“...” ซูลวี่ยนหน้าใจนัก

บอกว่าอยากกินอาหารฝีมือนางก็สิ้นเรื่องสิ้นราว ดูเถิด กว่าจะยอม
เผยความต้องการที่แท้จริงออกมา ซูลวี่ยนรู้สึกขอบคุณโชคชะตานักที่หนานกง

หลิววินมีโชคศัตรูของนาง ไม่เช่นนั้นอ้อมไปอ้อมมามีหวังนางได้ถูกปั้นหัวจนตายไม่รู้ตัวเป็นแน่

“เช่นนั้นท่านก็นั่งรอก่อน ข้าจะไปทำอาหารให้” ชูลัวกำชับอีกฝ่าย

“อ้อ เร่งมือด้วย” ตั้งแต่ที่กินอาหารฝีมือของชูลัว นานกงหลิววินก็แทบกินอาหารรสมือผู้อื่นไม่ลง ตอนนี้เขารู้สึกหิวโหยมากจริงๆ

ไม่นานชูลัวก็ยกสำรับอาหารเดินเข้ามา

ในสำรับอาหารมีแค่โจ๊กไก่ขามเดียว

ชูลัวประคองขามขึ้น จากนั้นก็ใช้ช้อนคนโจ๊กในขาม แล้วส่งให้นานกงหลิววิน

ดวงตาคู้งามของนานกงหลิววินมองชูลัวด้วยความประหลาดใจ ยิ่งนัก เจ้าตัวถึงขั้นชะงักไปเล็กน้อย

“รับไว้สิ” ชูลัวส่งโจ๊กที่คนแล้วเมื่อครู่ให้ถึงมือนานกงหลิววิน

นานกงหลิววินยังจ้องมองชูลัวเหมิงอยู่อย่างนั้น ผ่านไปครู่ใหญ่ก็ร้อง “ฮึ!” แล้วเบือนหน้าหนีไปอีกทาง

“เป็นอะไรไปอีกเล่า”

นานกงหลิววินไม่สนใจ

“ไม่สบายตรงไหนหรือ”

นานกงหลิววินไม่สบายอารมณ์อย่างมาก ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าที่เขาจะหาข้ออ้างเรื่องอาการบาดเจ็บเพื่อกลับคืนเผ่าพันธุ์หงส์มังกรมาพบหน้าอีกฝ่ายได้ ซ้ำอีกไม่นานก็ต้องจากไปอีกครั้ง แต่นางกลับจะให้เขากินโจ๊กเอง หลักการเช่นนี้ถูกต้องที่ไหนกัน

แต่เพราะชายหนุ่มไม่พูด ชูลัวจึงไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายซ่อนซ่อนมองใจด้วยเรื่องอันใด สองคนอยู่ในบรรยากาศอันกระอักกระอ่วนครู่ใหญ่

ชูลัวคิดถึงอุปนิสัยของนานกงหลิววิน ก็พอจะเข้าใจอะไรบางอย่าง นางจึงหยั่งเชิงถาม “หรือว่า... จะให้ข้าป้อนโจ๊ก?”

นานกงหลิววินพลันลึงโลดขึ้นในใจ ทว่ากลับปั้นสีหน้าขมขื่นดังเดิม

เขาปรายตามาทางซูลัวแวบหนึ่ง “เจ้าเสนอตัวจะป้อนข้าเองนะ”

“เจ้าคะๆๆ ข้าเสนอตัวขอป้อนท่านเอง” ซูลัวรู้สึกเหมือนตัวเองกำลัง
เลี้ยงเด็กเล็กๆ อย่างโรยารัสนั้น

“ข้าไม่ได้บังคับเจ้า” นัยน์ตาหนานกงหลิววินฉายแววเป็นต่ออย่างปิด
ไม่มิด

“เจ้าคะๆๆ ท่านไม่ได้บังคับข้าเลยสักนิด” ซูลัวรู้สึกจนปัญญาเหลือเกิน

“เจ้ายินดีและเต็มใจ” หนานกงหลิววินมองซูลัว

“เจ้าคะๆๆ ไม่มีเรื่องใดนายินดีและเต็มใจไปมากกว่านี้อีกแล้ว ข้าคุกเขา
ขอร้องก็ได้ หนานกงหลิววิน ท่านให้โอกาสข้าได้ป้อนโจ๊กท่านเถิดนะ”
หญิงสาวแทบจะร้องไห้ออกมา

หนานกงหลิววินถึงได้ยอมพยักหน้าอย่างไวตัว เพื่อเปิดโอกาสให้ซูลัว
ได้ป้อนโจ๊กเขา พอมองหนานกงหลิววินที่เอาแต่ใจและดื้อรั้นราวกับเด็ก ใคร
จะคิดว่าเขาคือหนานกงหลิววินในตำนานจักรวรรดิกกลางผู้ทำให้สตรีน้อยใหญ่
นับหมื่นนับแสนคลั่งไคล้จนแทบเสียดสี ใครจะคิดว่าเขาคือหนานกงหลิววิน
ผู้ถูกกล่าวขานว่าโหดเหี้ยมเย็นชาไร้ความปราณี

ซูลัวรู้สึกว่แท้จริงแล้วเนื้อแท้ของหนานกงหลิววินต้องร้ายกาจมาก
เป็นแน่ ข้าเขายังชอบเล่นละครตบตา และทุกครั้งที่ต้องรับบทถูกข่มเหง
รังแกไป

“อ้า...”

พอเห็นซูลัววิ่งไป คุณชายหนานกงหลิววินผู้สูงศักดิ์และรักสันโดษ
ในตำนานก็คลุ้มผีปากสีแดงสดกว้างจนเผยให้เห็นฟันขาววับวาว

ซูลัวจำต้องยอมรับชะตากรรม... จากนั้นก็ป้อนโจ๊กเขาทีละคำๆ

ระหว่างที่กินโจ๊ก หนานกงหลิววินดูจะไม่พอใจกับบรรยากาศที่ติดจะ
เสียบงันเกินไปสักนิด เขาเรียกร้องให้ซูลัวเล่านิทานให้เขาฟัง

“...” ซูลัวเอ่ยอันใดไม่ออก

“ที่แท้เจ้าก็ไม่ชอบเล่านิทานให้ข้าฟัง ข้าไม่อยากจะกินแล้ว” หนานกง

หลิวอินผลักชามออกไปอีกทาง

สุดท้ายชูลั้วก็ทำได้เพียงยอมตอบตกลง และเล่านิทานให้หนานกงหลิวอินฟัง

เล่าเรื่องอะไรดีหนอ หรือว่าจะเป็นเรื่องการชิงชัยระหว่างซูหยินหนึ่งกับซูหยินหนานกงที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นาน? เหตุการณ์ยังสดๆ ใหม่ๆ เรื่องราวตื่นเต้นเร้าใจ สถานการณ์พลิกกลับไปมา ช้ำยุติลงอย่างสมเหตุสมผล เรื่องนี้น่าจะนำมาเล่าสู่กันฟังได้ดีทีเดียว

ชูลั้วบ่นโง่กวนหนานกงหลิวอินไปพลางถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ประสบด้วยตนเองอย่างออกรสออกชาติไปพลาง

หญิงสาวจมอยู่กับเรื่องราวจนไม่ทันมองเห็นสายตาคมยืมด้วยความพอกพอกใจของหนานกงหลิวอินที่ทอดมองมา รวมไปถึงรังสีแห่งความสุขและความอบอุ่นบางเบาที่แผ่ชานออกมา

สายตาจับหนึ่งที่หญิงสาวผู้มีบุคลิกปราดเปรี้ยวตรงหน้า ขณะที่ภาพกระดาศึกใหญ่กลับปรากฏขึ้นในความคิดของชายหนุ่ม

อันที่จริงเขารับรู้ทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับชูลั้ว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ ไม่มีสิ่งใดที่รอดหูรอดตาเขาไปได้ เนื่องจากเป็นกังวลเรื่องความปลอดภัยของนาง เขาจึงส่งคนไปเฝ้าพิทักษ์นางทั้งวันทั้งคืน แม้ไม่อาจร่วมผจญเหตุการณ์ต่างๆ ไปพร้อมกัน แต่เขาก็ไม่ย่อท้อการเฝ้าระวังการเติบโตของนาง ด้วยเหตุนี้ผู้พิทักษ์ประจำตัวชูลั้วจึงต้องส่งรายงานที่เกี่ยวข้องกับนางให้หนานกงหลิวอินทุกวันโดยไม่ขาดตกบกพร่อง

แต่ตัวอักษรไร้ชีวิตชีวาหรือจะสู้การบรรยายจากปาก น้ำเสียงอ่อนหวานดวงตาแวววาว และลมหายใจหนักเบา ทำให้หนานกงหลิวอินรักหญิงสาวตรงหน้าหมดหัวใจ

ไม่ได้พบหน้ากันนานแล้ว เพราะเหตุนี้เขาถึงต้องแกล้งบาดเจ็บ มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นถึงจะได้เจอหน้าหญิงสาวที่หัวใจเพรียกหาอยู่ตลอดเวลา แค่นี้ได้พบหน้าสักคราก็เพียงพอที่จะสลัดลงในความทรงจำจนกว่าจะได้พบกันอีกครั้ง

แล้ว

พอเห็นหนานกงหลิววินหลับตาลง ชูลั้วก็คิดว่าเขาง่วง นางวางชามโจ๊กลงแล้วเช็ดมุมปากให้ชายหนุ่มอย่างอ่อนโยน “ถ้า่วง ท่านก็นอนหลับเสีย ข้าจะออกไปก่อน”

ทว่าฝ่ามือของชูลั้วกลับถูกหนานกงหลิววินกุมมั้น ก่อนที่ดวงตาดำขลับคู่นั้นจะลืมขึ้นในพริบตาถัดมา “เจ้าจะไปไหน”

“ข้า... จะออกไปสักครู้” ชูลั้วตอบ

“ข้าจะไปกับเจ้าด้วย” หนานกงหลิววินผุดลุกขึ้น มือยังเกาะกุมชูลั้วไม่ปล่อย

ชูลั้วตั้งคำถามโดยไม่รู้ตัว “ไปที่ใด”

ดวงตาสีกล้ำของหนานกงหลิววินทอดมองชูลั้ว

ชูลั้วได้สติในทันที ทั้งที่เมื่อครู่นางเป็นคนบอกว่าจะไปเองแท้ๆ

ใครจะคิดว่าเวลานี้หนานกงหลิววินกลับยิ้มออกมา รอยยิ้มนั้นคลี่กว้างไปถึงดวงตาดำด้วย “ไปกับข้า”

หนานกงหลิววินจึงมือชูลั้วออกจากห้อง จากนั้นก็เรียกสัตร์พาหะของตนออกมาทันที

หลังจากบรรลุล่วงยุทธระดับเซียนขั้นต้น หนานกงหลิววินก็เปลี่ยนสัตร์พาหะประจำตัว พอเห็นม้ามังกรนิลสายฟ้าวายุ... สัตร์อาวุธรูปลักษณะเหมือนอาชาที่มีขนสีดำมันปลापอกคลุมทั้งตัว ชูลั้วก็ชะงักไปครู่หนึ่ง

ระหว่างที่ชูลั้วตกอยู่ในอาการเหม่อลอย หนานกงหลิววินก็จึงมือนางกระโดดขึ้นบนแผ่นหลังของเจ้าม้ามังกรนิลสายฟ้าวายุ

ม้ามังกรนิลสายฟ้าวายุพาชูลั้วกับหนานกงหลิววินมุ่งหน้าไปยังทิศใต้

เสียงลมพัดดังข้างหู สลับกับเสียงของหนานกงหลิววินที่กระซิบแนบชิด “ปฏิบัติการกิจก็เป็นวิธีการฝึกฝนตนอย่างหนึ่ง”

“หือ?” ชูล้วนงน

“อันที่จริงบอกว่าการปฏิบัติภารกิจเป็นวิธีฝึกยุทธ์ที่ดีที่สุดก็ได้” นานางงหลิววินส่งเชือกบังเหียนให้ชูล้วน ขณะที่วงแขนเรียวยาวคู่นั้นของเขากลับโอบกอดเข้าที่เอวบางของนางแทน

ชูล้วนเพิ่งเข้าใจในตอนนี้อย่างไร ที่แท้หานางงหลิววินก็กำลังตอบคำถามแรกสุดของนาง เพราะก่อนหน้านี้ตอนที่นางเดินกลับมาถึงเรือนชิงลิ้ว นางกำลังตำหนิเรื่องที่หานางงหลิววินมีการกิจในกองทัพมากมายมิใช่หรือไร

ชูล้วนอดสงสัยไม่ได้ “ปฏิบัติภารกิจช่วยให้เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้หรือไม่”

ไม่นานนางงิงสาวก็กระจำจั่งโดยพลัน “มิน่าท่านถึงเลื่อนพลังยุทธ์ไประดับเซียนชั้นต้นได้รวดเร็วแบบนี้ ก่อนหน้านี้ท่านเพิ่งมีพลังยุทธ์ชั้นบรรลุมหกดาวเองมิใช่หรือไร”

หานางงหลิววินขยี้เส้นผมนุ่ม “แต่ตอนนี้เจ้าทำแบบนั้นไม่ได้ การปฏิบัติภารกิจแต่ละครั้งสุมเสี่ยงอันตรายเกินไป หากไม่ระวังเพียงนิดก็อาจมอดม้วยดับต้น ถ้าเจ้าอยากเข้าร่วมกองทัพ อย่างน้อยก็ต้องสำเร็จการศึกษาเสียก่อน”

“เช่นนั้นหากสำเร็จการศึกษาเมื่อไร ข้าก็เข้าร่วมกองทัพไปปฏิบัติภารกิจเคียงข้างท่านได้หรือไม่” ชูล้วนเงยหน้าเล็กๆ ขึ้นก่อนเอี้ยวคอไปมองหานางงหลิววิน

หานางงหลิววินหัวเราะเสียงแผ่ว “ไม่เคียงข้างข้าแล้วจะเคียงข้างใครเล่า?”

สองคนมองสบตาแล้วยิ้มให้กัน

“นี่ ตอนที่พวกเราจะมุ่งหน้าไปที่ใดกัน” ชูล้วนถาม

“ภูเขาสีเยชาน”

“ไปทำอะไรที่ภูเขาสีเยชาน”

“ดูตะวันขึ้น”

“ท่านเดินทางพันลี้ไปยังภูเขาสีเยชานก็เพื่อดูตะวันขึ้น?” ชูล้วนมองเขา

อย่างฉงน

“อ้อ เดินทางพันลี้ไปยังภูเขาเสียนกัเพื่อดูตะวันขึ้นพร้อมกับเจ้า”
หนานกงหลิววินตอบง่าย ๆ

คำว่า ‘พร้อมกับเจ้า’ ที่เพิ่มขึ้นมาชวนให้รู้สึกแตกต่างไป

Чу́ลว่ส่ร้งซึ้งต่าใส่ซายหนุ่ม แต่รอยยิ้มกลับยิ่งคลั่งกว้างในดวงตาของ
หนานกงหลิววิน ดูราวกับมีสายธารแห่งดวงดาวสาดสะท้อนออกมาจาก
ดวงตาคู่นั้น

คำว่า ‘รัก’ ช่างน่าอัศจรรย์นัก

เมื่อก่อนหนานกงหลิววินนึกดูแคลนความรู้สึกนี้มาโดยตลอด แต่
ตอนนี้เพื่อเอาใจหญิงสาวผู้กุมหัวใจของเขาเอาไว้ เขาก็ถึงกับยอมทำเรื่องโง่ๆ
พรรคนี้ ชั่วยังเต็มใจเป็นอย่างมากอีกด้วย

ระยะทางจากเผ่าพันธุ์หึ่งม้งกรไปยังภูเขาเสียน หากเดินทางนับเป็น
ระยะทางไกลมาก แต่ด้วยความเร็วของม้ามังกรนิลสายฟ้าวายุ ไม่ถึงหนึ่ง
ชั่วยามพวกเขาก็มาถึงจุดหมาย

Чу́ลว่จูงมือหนานกงหลิววินพลางเสนอความคิดเห็น “พวกเราปีนเขาขึ้น
ไปแล้วกัน”

เมื่อมีสัตว์พาหนะเป็นม้ามังกรนิลสายฟ้าวายุ พวกเขาสามารถทะยาน
ขึ้นสู่ยอดเขาได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง แต่ถ้าทำเช่นนั้นความอภิมรณย่อมลด
ทอนลง

“ขอเพียงเจ้าไม่กลัวเหนื่อย” หนานกงหลิววินลูบศีรษะ Чу́ลว่เบาๆ อย่าง
เอื้อใจ

“ไม่เหนื่อย พวกเราขึ้นไปพร้อมกัน ข้าชอบเดินเคียงข้างไปกับท่าน”
 Чу́ลว่เป็นฝ่ายกุมมือหนานกงหลิววินเอาไว้ ฝ่ามือหนุ่มอุ่น... มีหรือที่หนานกง
หลิววินจะปฏิเสธ

ภูเขาเสียนเป็นภูเขาแถบซานเมืองหลวงที่คงความเก่าแก่ดึกดำบรรพ์
ไว้อย่างสมบูรณ์ที่สุดลูกหนึ่ง นอกจากนามภูเขาเสียนแล้ว ก็ยังมีชื่อที่ผู้คน

เรียกขานกันทั่วไปว่า ‘ภูเขาล่าสัตว์’ ภูเขาสีเขานกอินทรีที่กว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา ล่าสัตว์สู่อากาศที่หนาวเหน็บ

ยอดเขาหลักของภูเขาสีเขานกอินทรีคือยอดเขาสีเขานกอินทรีสูงตระหง่านเทียมฟ้าทะเลเมฆา หากเป็นสามัญชนคนธรรมดา การปีนขึ้นยอดเขาสีเขานกอินทรีเรียกว่ายากลำบากเลือดตาแทบกระเด็นก็ว่าได้ แต่สำหรับผู้มีฤทธิ์ระดับสูงและหนานกงหลิววีนแล้ว การขึ้นสู่ยอดเขาก็น่าจะง่ายดายกว่านั้น

ด้านหลังยอดเขาสีเขานกอินทรีคือป่าดึกดำบรรพ์กว้างใหญ่ไพศาล เป็นสนามล่าสัตว์สำหรับชนชั้นบรรดาศักดิ์ในเมืองหลวง เนื่องจากหนานกงหลิววีนพาซู่วมาดูตะวันขึ้น ทั้งคู่จึงไม่ได้ผ่านไปยั้งพื้นที่แถบนั้น แต่เลือกเส้นทางหลักที่มุ่งสู่ยอดเขาสีเขานกอินทรีแทน

ระหว่างทางพบเจอคนร่วมเส้นทางประปราย แต่เพราะซู่วกับหนานกงหลิววีนมีฝีเท้าปราดเปรียว พวกเขาจึงก้าวย่างได้อย่างรวดเร็ว และทั้งคนเหล่านั้นเอาไวเบื้องหลัง

“นี่ มีแค่พวกเราสองคนหรือ” ซู่วถาม

“เจ้ายากให้มีคนอื่น?” หนานกงหลิววีนถามเสียงขุ่น

“ไม่ได้เจอพวกของฉู่หรงจินนานแล้วเหมือนกัน”

“เจ้อาลัยอวรณ์เขาเหลือเกินนะ หึๆ”

“ข้าออลัยอวรณ์เขาที่ไหนกัน ข้าแค่คิดว่าถ้าเขามาด้วย เขาต้องหนีไปล่าสัตว์ที่ภูเขาด้านหลังนั่นๆ” ซู่วหัวเราะ

หนานกงหลิววีนหันตามองซู่ว

ซู่วถูกจ้องจนสะดุ้ง นางเกาศีระระแกรกๆ “มองข้าทำไมกัน”

“พวกเขาจะมาพุงนี้” หนานกงหลิววีนคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยเสริมขึ้นอีก “ล่าสัตว์”

ซู่วหัวเราะพริตออกมา

หนานกงหลิววีนปรายตาขุ่นมองซู่ว “เจ้ารู้ใจเขาดีนี่”

“เป็นเพราะเขาอ่านง่ายต่างหาก ไม่รู้ใจก็แปลกแล้ว” ซู่วเอ่ยกลับหัวเราะ

หนานกงหลิววินส่ายหน้า จู๋หรงจินหาใช่คนอ่านง่ายไม่ เพียงแต่เมื่อใดก็ตามที่อยู่กับสหายที่เขายอมรับ อีกฝ่ายก็จะเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงออกมา การที่คิดจะเข้ามาเป็นหนึ่งในคนสนิทของจู๋หรงจินหาใช่เรื่องง่ายไม่ แต่เพราะลั้วลั่วของเขาเป็นหญิงมากความสามารถ นางถึงได้รับการยอมรับอย่างง่ายดาย

ระหว่างทางสองคนไม่เอ่ยคำใดมาก ทว่าบรรยากาศในยามนี้กลับเต็มไปด้วยความอบอุ่นหวานซึ่ง ทั้งคู่จับมือเดินเคียงไหล่กันมาตลอดทาง

หลังผ่านไปราวสามชั่วยาม พวกเขาก็ขึ้นมาถึงยอดเขา

ตำแหน่งนี้สูงจากผืนดินหนึ่งแสนเมตร กลางยอดเขาคือทะเลสาบกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

ทอดสายตามองจะเห็นผืนน้ำกระจ่างใสราวเรียบ ประหนึ่งดินแดนแห่งเทพเซียน กลางทะเลสาบมีเกาะแห่งหนึ่ง บนเกาะมีคฤหาสน์วิจิตรหลังหนึ่ง

จู๋ลั่วส่ายตาเฉยไฉน แม้จะอยู่ไกลออกไป แต่นางก็เห็นทัศนียภาพน่าหลงใหล ต้นไม้ใบหญ้าเขียวชอุ่ม หอชมทิวทัศน์ในคฤหาสน์สูงตระหง่านงดงามตระการตา

จู๋ลั่วหันกลับมา ดวงตากระจ่างใสแวววาวคู้้นมองหนานกงหลิววินด้วยแวตาทึ่งตระหนกถึงประหลาดใจ “ที่นี่...”

“น่าอัศจรรย์หรือไม่” หนานกงหลิววินโอบไหล่จู๋ลั่ว กักนางเอาไว้ในอ้อมอก

“น่าอัศจรรย์ใจเหลือเกิน ใครจะคิดแล้วว่า จะเห็นทิวทัศน์อันงดงามของทะเลสาบในความสูงหนึ่งแสนเมตรเช่นนี้ อย่าบอกนะว่าท่านเป็นคนสร้างขึ้น” จู๋ลั่วดวงตาห่อประกายวาว

หนานกงหลิววินส่ายหน้า ก่อนจะพยักหน้ารับ จากนั้นก็ประคองจู๋ลั่วให้เดินไปบนสะพานหินซึ่งเป็นทางเดินที่ทอดยาวไปสู่ใจกลางทะเลสาบ ชายหนุ่มก้าวไปพลางบอกเล่าไปพลาง “ยอดเขาเสียววินตกเป็นสมบัติของสกุล

ตั้งแต่สมัยท่านปู่ ครานั้นเดิมเป็นเพียงยอดเขาที่ปกคลุมด้วยหิมะ พื้นที่โล่งกว้าง ไม่มีสิ่งใด ภายหลังข้าต้องการหาสถานที่สงบเพื่ออ่านตำรา จึงสร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา”

ชูลัวฟังแล้วถึงกับกั๊กฟันกรอดด้วยความอิจฉา “พุ่มเพื่อยดีแท้”

รู้ไว้เถิดว่าที่นี่คือยอดเขาเสียววิน ยอดเขาสูงเสียดฟ้าที่แทบจดดินแดนสวรรค์ แม้แต่พระราชวังหลวงก็ยังไม่สูงถึงขนาดนี้

แค่สถานที่อ่านตำราของหนานกงหลิววินก็ยิ่งต้องครอบครองตำแหน่งสูงที่สุดในเมืองหลวง หากทอดสายตามองลงไป... ดูเหมือนว่ามนุษย์ทุกคนไม่อาจรอดพ้นจากสายตาของชายหนุ่มไปได้

หนานกงหลิววินเล็กคิ้วอย่างลำพอง “หากว่างก็ตกปลาในทะเลสาบได้ ตกตึกนอนชมดาวในศาลาหุชินก็ไม่เลวเช่นกัน ยามตะวันขึ้นก็ไปที่หอชมทิวทัศน์ ตำแหน่งนั้นทัศนวิสัยยอดเยี่ยมที่สุด อ้อ ตำรับตำราในห้องหนังสือก็มีอยู่ไม่น้อย หากว่างเจ้าก็ลองไปอ่านสิ”

เวลานี้ลุงก๊วยที่เร่งรีบเดินทางมาต้อนรับคุณชายรองถึงกับมุ่มปากกระตุก ‘ตำรับตำราในห้องหนังสือมีอยู่ไม่น้อย? โอหยา คุณชายของบ่าว บรรยายด้วยคำว่า ‘ไม่น้อย’ ได้หรือไรกัน ใครบ้างไม่รู้ว่ตำราที่นั่นล้วนแต่เป็นตำราต้นฉบับเก่าแก่ทั้งสิ้น แต่ละเล่มหายาก ราคาอาจประเมิน ใครบ้างไม่รู้ว่แม่แต่เหล่าพระญาติพระวงศ์ก็ย้งน้ำลายสอ เพราะหมายปองตำราในห้องหนังสือของท่าน วาจาของท่านในเวลานี้มีถ่อมตนไปสักนิดหรือไม่’

ลุงก๊วยพึมพำอยู่ในใจ จากนั้นก็รีบสาวเท้าเข้ามารับหน้าอย่างรวดเร็ว “คุณชายรองมาเยือนหรือขอรับ ท่านรับประทานอาหารมาแล้วหรือไม่ คินนี่จะพักผ่อนที่นี่”

หนานกงหลิววินแนะนำชูลัวแก่อีกฝ่าย “ผู้นี้คือลุงก๊วย เคยรับใช้ท่านปู่ ปลดจากกองทัพก็เฝ้าดูแลหอสมุดมาโดยตลอด ปกติทำหน้าที่ปัดกวาดเรือน หุงหาอาหาร”

มุ่มปากชูลัวกระตุก

หนานกงหลิววินเอยออกมาง่ายๆ แต่ตอนที่ซูลัวมองลงก๊วย นางก็รู้ว่าชายสูงวัยที่สูญเสียดวงตาไปข้างหนึ่งผู้นี้ ต้องมีไช่บ่าวไพร่สามมัจฉรรวมดาอย่างแน่นอน แม้พลังยุทธ์ของซูลัวจะยังไม่แข็งแกร่งเท่าไรนัก ทว่าสายตาของนางก็เฉียบแหลม พลังยุทธ์ของลงก๊วยผู้นี้เกรงว่าคงไม่ต่ำกว่าระดับเซียนชั้นต้น

‘ปิดกวดเรือนหุงหาอาหาร? หนานกงหลิววิน คฤหาสน์ท่านต้องใช้พลังยุทธ์ในการกวาดถูหรือไรกัน’

ระหว่างที่ซูลัวบนหนานกงหลิววินอยู่ในใจ หนานกงหลิววินก็แนะนำกับลงก๊วย “ว่าที่ฮูหยินน้อยของเจ้า”

เรื่องอื่นไม่ต้องพูดให้มากความ แค่ออกสถานะให้รู้ก็พอ

ลงก๊วยเก็บตัวสันโดษอยู่บนยอดเขาเสียวิน เพราะเหตุนี้เขาจึงไม่เคยรู้ความลับที่ ‘ไม่ใช่ความลับ’ ซึ่งกระฉ่อนไปทั่วทั้งเมืองหลวงนี้

หลังฟังการแนะนำตัวจากหนานกงหลิววิน ลงก๊วยก็อดเหลือบมองซูลัวไม่ได้ แต่เนื่องจากเคยติดตามท่านผู้เฒ่าหนานกงมานานปี ลงก๊วยจึงนับว่าเป็นผู้ที่มีประสบการณ์แก่กล้าคนหนึ่ง เพราะเหตุนี้เจ้าตัวจึงตะลึงพรึงเพริดไปเพียงชั่วพริบตา จากนั้นก็ปรับสีหน้าให้กลับมาปกติดังเดิม

“ว่าที่ฮูหยินน้อย ต้องการสิ่งใดบอกบ่าวได้ขอรับ บ่าวจะจัดเตรียมให้ท่านเอง” ลงก๊วยแสดงท่าทีมีไมตรีต่อซูลัว

แม่นางผู้นี้เป็นสตรีคนที่สองที่เดินทางมายังยอดเขาเสียวินแห่งนี้ ครั้งนั้นคุณหนูสามสกุลหนึ่งแอบลอบติดตามคุณชายรองมาที่นี่ ทว่าหลังจากนั้นไม่นาน คุณชายรองก็ออกปากเชิญนางกลับไปด้วยตนเอง ไม่รู้ว่าแม่นางผู้นี้...

ลงก๊วยลำบากใจเล็กน้อย แม้คฤหาสน์หลังนี้จะมึนมาว่าคฤหาสน์ ‘สุขอี¹’ แต่แท้จริงแล้วมิใช่ว่าใครคิดจะทำตามอำเภอใจ ณ ที่แห่งนี้ก็ได้ ต้นไม้ทุกต้น ใบไม้ทุกใบ หรือแม้แต่หนังสือแต่ละหน้า คุณชายรองไม่อนุญาตให้ใครแตะต้องหรือสัมผัสง่ายๆ มาก่อน หากว่าที่ฮูหยินน้อยของคุณชายรอง

¹ แปลว่า ตามอารมณ์ แล้วแต่พอใจ

ผู้นี้... หากนางวุ่นวายกับข้าของเหล่านั้แล้ว เขาจะจัดการเช่นไรดี

ในตอนนีเเอง หนานกงหลิววินก็เสริมขึ้นอีกประโยค “สถานะของนางในคฤหาสน์ ‘สุยอี่’ แห่งนี้ก็เหมือนกับข้า เข้าใจหรือไม่” แวดตาขีมิของหนานกงหลิววินทอดมองลูงกัย

ลูงกัยสูดลมหายใจเย็น อดเยหน้าขึ้นมองคุณชายรองไม่ได้

“ไม่เข้าใจ?” หนานกงหลิววินถามด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจ

“เข้าใจขอรับ!” ลูงกัยรีบตอบรับทันที

ดูทีว่าคุณหนูสามสกุลหนึ่งจะไม่อาจเทียบเคียงแม่นางผู้นี้ได้ มิน่านางถึงได้รับการยอมรับให้เป็นว่าที่สืบทอดน้อยของคุณชายรอง

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นทำให้ลูงกัยกระจำงแจ้งอย่างถ่องแท้ เพราะหนานกงหลิววินเอยกับซูลัวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ปิ่นเขามาตลอดทาง เหนื่อยหรือไม่”

ซูลัวส่ายหน้า “ไม่เหนื่อย”

“โกหก” หนานกงหลิววินซ้อนตัวซูลัวขึ้นอ้อม จากนั้นก็ก้าวยาวๆ ไปยังห้องหลักอย่างคุ่นเคยเส้นทาง

ลูงกัยยืนอยู่ที่เดิมในอาการตะลึงงัน

นี่... บรูษผู้นี้ใช้คุณชายรองผู้บั้นหน้าขีมิเป็นนิจ และเก็บตัวลันโดษอยู่เสมอนั้นหรือ!

จากนั้นก็ได้ยินเสียงแว่วมาจากที่ไกลๆ...

“หนานกงหลิววิน ท่านปล่อยข้าลง!”

“ไม่ปล่อย!”

“มีคณมออยู่ ท่านสำรวมบ้างได้หรือไม่ เก็บมือเก็บไม้เสีย!”

“ไม่เก็บ!”

“หนานกงหลิววิน คนอันธพาล!”

...

ลูงกัยเหมือนถูกฟ้าผ่าก็ไม่ปาน เขายืนตะลึงงันอยู่กับที่ หลังจากผ่านไป

ครูใหญ่เขาถึงได้ขับเหวี่ยงตามขมับ ก่อนทอดถอนใจออกมา “นายผู้เฒ่า ในที่สุดคุณชายรองก็โศกเสียที่ขอรับ...”

เหตุการณ์หลังจากนั้นทำให้ลุงก๊วยตระหนกอย่างถ่องแท้ว่า หนานกง หลิววินรักและเอาใจสตรีผู้นี้มากเพียงใด

บุรุษที่ภาพลักษณ์ดูเย็นชาเกินใคร หากเปิดใจให้ใครแล้วละก็ เขาย่อมทำดีกับอีกฝ่ายอย่างถึงที่สุด

ตกคำซูลัวกับหนานกงหลิววินก็พำนักในคฤหาสน์ ‘สุยอี’

ในยามปกติลุงก๊วยอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ ‘สุยอี’ เพียงลำพัง ภายในคฤหาสน์ว่างเปล่า ของกินของใช้มิได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า ครานี้หนานกง หลิววินเดินทางมาเยือนอย่างกะทันหัน จะลงไปจับจ่ายข้าวของในตอนนั้นก็เกรงว่าจะเข้าไปเสียแล้ว

แต่เนื่องจากซูลัวเคยชินกับการสะสมเสบียงไว้ในมิติของนางเป็นนิจหญิงสาวจึงตัดสินใจจะทำหม้อไฟเป็นอาหารมื้อเย็น อากาศหนาวเย็น หากกินหม้อไฟร้อนๆ ก็นับว่าเป็นทางเลือกที่ไม่เลวเหมือนกัน

แม้จะไม่ได้ไปมาหาสู่กันบ่อยครั้งนัก แต่ซูลัวก็ยังมองออกว่าหนานกง หลิววินเคารพลุงก๊วยมากพอควร เขาไม่ได้เห็นอีกฝ่ายเป็นคนนอกหรือบ่าวรับใช้

ภายหลังซูลัวถามชายหนุ่ม หนานกงหลิววินก็ไขข้อข้องใจให้นาง

สถานะของลุงก๊วยแท้จริงแล้วมิใช่บ่าวรับใช้ท่านผู้เฒ่าหนานกง แต่เป็นหนึ่งในองค์กรกระจำตัวของเขานั่นเอง

สมัยยังอยู่ในวัยฉกรรจ์ ลุงก๊วยติดตามท่านผู้เฒ่าหนานกงไปทุกสมรภูมิเลือด เคียงบ่าเคียงไหล่ในสนามรบมาเกือบครึ่งก่อนชีวิต พลังยุทธ์ที่ฝึกฝนมายาวนานเหนือชั้นอย่างมีอาภะประเสริฐ แต่เพราะใช้ชีวิตท่ามกลางสนามรบ อาการบาดเจ็บและเลือดลมปั่นป่วนปรวนแปรที่เข้ารุมร่ำเฒ่าลง ก็ทำให้เขาจำต้องถอนตัวออกจากกองทัพในที่สุด แต่ถึงกระนั้นยศสุดท้ายในกองทัพก็ไม่ต่ำชั้น

“ไฉนลู่กั๊ยถึงอยู่เพียงลำพัง ไม่มีครอบครัวหรือ”

“ลู่กั๊ยไม่เคยแต่งงาน” หนานกงหลิววินเอ่ยยาวจามีนัย

ซูลัวพยักหน้า ลู่กั๊ยต้องเป็นคนมีเบื้องลึกเบื้องหลังแน่นอน

เนื่องจากเห็นท่าทีของหนานกงหลิววินที่มีต่อลู่กั๊ย ซูลัวจึงไม่มอง
อีกฝ่ายเป็นเพียงแค่บ่าวรับใช้ ตกค่ำทั้งสามคนร่วมกันอาหารโต๊ะเดียวกัน กิน
หม้อไฟหม้อเดียวกัน

หลังมื้ออาหาร ลู่กั๊ยทำหน้าที่เก็บกวาด ขณะที่หนานกงหลิววินพา
ซูลัวไปที่ศาลาหุซิน

“ไปทำอะไร” ซูลัวมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย

หนานกงหลิววินเลิกคิ้ว “ทำสิ่งที่อยากทำ”

ซูลัวระแวงขึ้นมาทันที “ทำสิ่งที่อยากทำอะไรกัน หนานกงหลิววิน ท่าน
พูดให้ชัดเจน”

หนานกงหลิววินทำสีหน้าเหนือกว่า “ไปดูดาวเป็นเพื่อนข้าที”

**กลางศาลาหุซิน ทั้งคู่นอนราบกับพื้นพละมองท้องฟ้าที่เต็มไปด้วย
ดวงดาวพร่างพราย**

รอบด้านเงียบสงัด ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจของกันและกัน รวมถึง
เสียงจิ้งหรีดเรไรที่ดังอยู่ใกล้ๆ

แม้จะเงียบแต่กลับอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก ซูลัวยกสองมือขึ้นหนุน
ท้ายทอย นางมองดวงดาววิบวับอยู่เหนือศีรษะ นัยน์ตาดำยาวแวววาวสงบนิ่งและ
เปี่ยมสุขออกมา

“ดวงดาวที่นี้เป็นเช่นไร” สายตาของหนานกงหลิววินจับจ้องดวงดาว
บนฟ้า แต่ปากสนทนากับซูลัว

“ดีมาก สงบเงียบ ปลอดภัย โปร่ง ดูเหมือนเรื่องราวบนจิตใจจะหายไป
หมด” ซูลัวชี้ไปยังดวงดาวที่ส่องสว่างที่สุดกลางท้องฟ้าแล้วเอ่ยชม “สมกับเป็น
ตำแหน่งที่ทิวทัศน์ดีที่สุด ดวงดาวบริเวณนี้สว่างเจิดจ้าเหลือเกิน”

รอยยิ้มบางปรากฏขึ้นในดวงตาของหนานกงหลิววีน เขามองตามสายตาของซูลว่ “รู้หรือไม่ว่าดวงดาวที่สุกสกาวที่สุดเหล่านั้นเป็นตัวแทนของผู้ใด”

ซูลว่ประหลาดใจ “มีแนวคิดเช่นนี้ด้วยหรือ”

หนานกงหลิววีนเอ่ยออกมาอย่างภาคภูมิใจ “แน่นอน ขอเพียงบรรลุลัทธิขั้นเซียน ดวงดาวอันเป็นตัวแทนของผู้มีฤทธิ์รายนั้นก็จะปรากฏขึ้นกลางท้องฟ้า”

“เช่นนั้นตอนนี้ท่านบรรลุลัทธิระดับเซียนขั้นต้นแล้ว ก็หมายความว่าต้องมีดวงดาวของท่านอยู่กลางท้องฟ้าด้วย?” ซูลว่รู้สึกแปลกใจเป็นที่สุดนางผุดลุกขึ้นนั่งจากท่านอนเอกเขนก

หนานกงหลิววีนปรายตามองหญิงสาว “ก็เป็นเรื่องปกติมิใช่หรือไร”

“...” ซูลว่นิ่งงัน

หญิงสาวซึ่งตาใส่หนานกงหลิววีน เขาหัวเราะเสียงแผ่วก่อนจะรวบตัวนางมากอดไว้ให้อ้อมแขน

“ต้องมีดวงดาวของข้าอยู่กลางท้องฟ้าอยู่แล้ว”

ซูลว่ทอดถอนใจ “ดวงดาวพร่างพรายเต็มท้องฟ้าเหล่านี้ล้วนแต่เป็นตัวแทนของผู้มีฤทธิ์ขั้นเซียนทั้งนั้น ดินแดนแห่งนี้มียอดฝีมือมากมายเหลือเกิน”

เวลานี้ซูลว่เพิ่งมีพลังฤทธิ์ขั้นบรรลุมารดาวเท่านั้น ยังห่างกับขั้นเซียนอีกไกลโข

ทว่าหนานกงหลิววีนกลับยิ้มบาง “ดินแดนแห่งจิตประกอบด้วยเมื่อน้อยใหญ่มากกว่าสามหมื่นแห่ง พื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลเพียงใด มียอดฝีมือเพียงเท่านี้หาได้เพียงพอไม่”

“ดวงดาวที่สว่างที่สุดดวงนั้นเป็นของใคร หรือว่า...” ซูลว่ชี้ไปยังทิศทางของหมู่ดาว

หนานกงหลิววีนพยักหน้ารับ เขามองดวงดาวที่เปล่งประกายเจิดจ้า

ที่สุดดวงนั้น นัยน์ตาหอแสงระยิบระยับ ฉายแววลึกล้ำเกินจะคาดเดา

ใบหน้างดงามสมบูรณ์แบบไร้ที่ตินี้ดูเจิดจ้าน่ามองเสียยิ่งกว่ามวลหมู่
ดวงดาราบนฟากฟ้า ชูลิ้วเห็นแล้วไม่อาจละสายตาไปทางอื่นได้เลย

“แต่ๆๆ นี่ แล้วท่านเล่า ดวงดาวของท่านอยู่ตรงไหน” ชูลิ้วถาม
หนานกงหลิววีนเหลือบมองนาง แต่ไม่ตอบ

“หนานกงหลิววีน บอกข้าหน่อยนะ ดวงดาวของท่านอยู่ตำแหน่งใด”
ชูลิ้วเขย่าแขนหนานกงหลิววีน นางรู้ว่าหนานกงหลิววีนจะตกหลุมพรางนี้
ทุกครั้ง

เป็นไปตามคาด หนานกงหลิววีนปรายตามองนางอย่างไวตัว “ช่าง
ออกอ้อนนัก”

ชูลิ้วเฝ้าปากกลืนยิ้ม

หนานกงหลิววีนเคาะศีรษะหญิงสาวเบาๆ หนึ่งที “หากผู้อื่นรู้ตำแหน่ง
ดาวประจำกายย่อมเป็นเหตุให้มอดม้วยดับสิ้นได้ แม้แต่บิดากับบุตรก็ยังไม
เปิดเผยเรื่องนี้”

“อะ?” ชูลิ้วใบหน้าขาวซีดทันที “เช่นนั้นท่านก็ไม่ต้องบอกข้า...”

ทว่าชูลิ้วยังเอ่ยไม่ทันจบ หนานกงหลิววีนก็คว้ามือนางขึ้นมา จากนั้น
ก็แนบเข้ากับหน้าผากของเขา “หลับตาลง ใจให้สัมผัส”

ไม่นานดาวสุกสกาวดวงหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในห้วงว่างค์ของชูลิ้ว

แม้ว่าดาวดวงนี้จะไม่ได้หอประกายเจิดจ้าระยิบระยับเท่าดวงดาวที่อยู่
ตำแหน่งกลางท้องฟ้า แต่มันก็สว่างพร่างพรายและเต็มไปด้วยพลังชีวิต

ตอนที่ชูลิ้วรู้สึกเหมือนว่าฝ่ามือของนางกำลังจะสัมผัสเข้ากับดาวดวง
นั้น จู่ๆ ลำแสงสีขาวก็สาดประกายวาบขึ้นแล้วแทรกซึมเข้าสู่สมองของนาง!

ศีรษะของชูลิ้วปวดปตาและร้อนผ่าวในเวลาเดียวกัน หญิงสาวสุดลม
หายใจเย็นโดยไม่รู้ตัว แต่เรื่องที่คาดไม่ถึงก็คือหลังจากอาการปวดทุเลา ชูลิ้ว
ก็พบว่าประกายแสงสีขาวนั้นผสมผสานกับร่างจำแลงธาตุแสงของนาง ร่างจำแลง
ธาตุแสงเป็นอีกร่างหนึ่งของชูลิ้ว เพราะเหตุนี้นางจึงตระหนักได้อย่างถ่องแท้

ว่าลำแสงอัศจรรย์เมื่อครู่ส่งผลดีต่อร่างจำแลงธาตุแสงอย่างมหาดาล เพราะ
บัดนี้พลังยุทธ์ของร่างจำแลงธาตุแสงกำลังทะยานขึ้นอย่างต่อเนื่อง

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ร่างจำแลงธาตุแสงก็ปิดเปลือกตาลง ขณะที่ Чуลวู
กลับมาได้สติอีกครั้ง

หญิงสาวลืมนตาขึ้นอย่างงุนงง เบื้องหน้าคือใบหน้าที่งดงามปานสลักของ
หนานกงหลิววีนในระยะประชิด

Чуลวูกัดริมฝีปากถาม “ลำแสงเมื่อครู่... คือสิ่งใดกัน”

“ผลึกวิญญานธาตุแสง” หนานกงหลิววีนตอบ Чуลวูตามตรงโดยไม่
ปิดบังอำพราง “ระยะที่ผ่านมาเจ้ากำลังตามหาผลึกวิญญานธาตุแสงอยู่ไม่ใช่
หรือไร”

ผลึกวิญญานธาตุใดๆ ก็ไม่อาจเทียบชั้นผลึกวิญญานธาตุแสงได้

ในดินแดนแห่งนี้ ผู้ครอบครองธาตุแสงมีเพียงหยิบมือ ทั้งนี้ก็เพราะ
ผลึกวิญญานธาตุแสงมีเพียงน้อยนิด Чуลวูพยายามตามหาผลึกวิญญานธาตุ
แสงมาโดยตลอด แต่ก็ไม่สมหวังเสียที

หญิงสาวไม่ชักใช้หนานกงหลิววีนว่าเขาตามหาผลึกวิญญานธาตุแสง
มาได้อย่างไร เพราะไม่มีสิ่งใดที่ชายหนุ่มทำไม่ได้ เรื่องที่ยากยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์
สำหรับผู้อื่น แค่ว่าใช้ความคิดเพียงเล็กน้อยก็สามารถบรรลุผลได้อย่างง่ายดาย

“ขอบคุณ” Чуลวูเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงใจ

ไอริศจากผลึกวิญญานธาตุแสงทำให้พลังยุทธ์ร่างจำแลงธาตุแสงของ
นางทะยานสูงขึ้น ก้าวกระโดดรวดเร็วยิ่งกว่านางฝึกฝนเองนับพันๆ ปีด้วยซ้ำ

อันที่จริงเมื่อครู่หนานกงหลิววีนให้ Чуลวูสัมผัสดาวประจำกายเขา ก็
เพื่อที่ภวังค์จิตของสองฝ่ายจะได้เชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นนี้แล้วเขาย่อม
ถ่ายทอดพลังพิเศษจากผลึกวิญญานธาตุแสงเข้าสู่กายนางได้อย่างง่ายดายยิ่งขึ้น
การบรรลุขั้นพลังยุทธ์ของร่างจำแลงธาตุแสงก็จะสำเร็จลุล่วงเป็นเท่าตัว

สำหรับยอดฝีมือส่วนใหญ่แล้ว น้อยคนนักที่จะเต็มใจบอกตำแหน่งดาว
ประจำกายให้ผู้อื่นรู้ เพราะหากความลับนี้แพร่งพรายไป ก็เท่ากับว่าชะตาชีวิต

ต้องตกอยู่ในเงื้อมมือคนอื่น และอาจถูกสังหารได้โดยง่าย แต่สำหรับหนานกงหลิววีน ชูลั้วคือช้อยกเว้นทุกสิ่งในชีวิต...

ชูลั้วรู้ว่าโอกาสเช่นนี้คงหาไม่ได้อีกแล้ว นางหลับตาลง ปรับสภาพจิตใจให้สงบนิ่ง แล้วเข้าสู่วงศ์จักรวรรยี่ลับ

หนานกงหลิววีนเจตนาพาชูลั้วมาหยอดเขาเสียวีนแห่งนี้มิใช่เพื่อชมตะวันขึ้น แต่เป็นเพราะเขาหมายจะให้นางสัมผัสดวงดาวประจำตัวของตน และเสพพลังจากผลึกวิญญาณธาตุแสงนั่นเอง

อนาคตยังมีอันตรายน้อยใหญ่ร่ออยู่อีกมาก ในกลุ่มสี่เผ่าพันธุ์ใหญ่ ชูลั้วล่วงเกินทั้งสกุลหนึ่งและสกุลหนึ่ง ช้างยังมีสกุลมู่หรงที่หมายจะเล่นงานนางอยู่ตลอดเวลา เช่นนี้แล้วหนานกงหลิววีนจะไม่เป็นกังวลใจได้อย่างไรกัน เขาส่งองค์กรข้าคอยพิทักษ์นางตลอดเวลาที่จริง แต่พึงพิงผู้อื่นหรือจะสู้พึ่งพาตนเอง เขาต้องการให้ชูลั้วเติบโตใหญ่และแข็งแกร่งขึ้นในระยะเวลาที่สั้นที่สุด

ราตรีกาลผันผ่าน ทิวกาลมาเยือน หมุนเวียนผลัดเปลี่ยน หลังจากผ่านไปสิบวัน ชูลั้วถึงได้ลืมตาขึ้นช้าๆ

“ตื่นแล้วหรือ” หนานกงหลิววีนหลับตามองอีกฝ่าย ใบหน้าหล่อเหลาชวนให้ผู้ที่เห็นหัวใจไหววูบ

“อือ” ชูลั้วทอดสายตามองหนานกงหลิววีน นางเพิ่งจะกระจ่างแจ้งในตอนนี้อเองว่าที่เขาพานางมาดูตะวันขึ้นบนยอดเขาแห่งนี้ก็เป็นเพียงข้ออ้างเท่านั้น จุดประสงค์ที่แท้จริงก็เพื่อให้นางสัมผัสดวงดาวประจำกายเขา และเสพพลังจากผลึกวิญญาณธาตุแสงไปด้วยในคราวเดียวกัน หนานกงหลิววีนมักจะเบือนเช่นนี้เสมอ เขาไม่พูด แต่จะใช้การปฏิบัติพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาใส่ใจนางเพียงใด

“อีกไม่นานข้าก็จะมีดวงดาวเป็นของตัวเอง อีกไม่นาน” ชูลั้วกำหมัดแน่น นางบอกหนานกงหลิววีนและบอกตัวเองไปพร้อมๆ กัน

หนานกงหลิววีนหัวเราะเสียงแผ่ว พลังเกลี้ยใบหน้าเกลี้ยงเกลาของชูลั้วอย่างเบามือ “เอะละ ดูเหมือนกับแมวมอมแมมไม่มีผิด ไปล้างหน้าล้างตา

เสีย”

“พวกของฉู่หรงจิ้นเล่า?”

“ไปล่าสัตว์แล้ว”

“เช่นนั้นพวกเรา...”

“ได้”

ฉูลัวเห็นชายหนุ่มยอมตอบตกลง จึงยิ้มสดใสให้เขาเป็นการตอบแทน จากนั้นก็วิ่งผลไป

หลังจากอาบน้ำลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ฉูลัวยังไม่ทันเดินทางไปสมทบกับฉู่หรงจิ้น เขากับสหายอีกสองคนก็กลับมาหาพวกนางก่อน แต่น่าเสียดาย ในมือของพวกเขากลับว่างเปล่า...

ฉูลัวเหลือบตามอง “พวกเจ้าไปล่าสัตว์กันไม่ใช่หรือไร เหยื่อเล่า?”

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ รอยยิ้มประตประชันก็ผุดขึ้นในตาฉู่หรงจิ้น “เหยื่อ? ถูกไล่จนเผ่นเตลิดไปหมดแล้ว ยังจะเหลือเหยื่อหน้าังตัวได้อีก”

ฉูลัวเห็นฉู่หรงจิ้นโมโหโหโส ก็หันไปมองหญิงเข้าเทียบ

หญิงสาวมองหญิงเข้าเทียบ ทว่าไม่เห็นร่องรอยกระอักกระอ่วนในสีหน้าของเขา ก่อนหน้านั้นนางเคยรู้ว่าสุหยินหนึ่งไม่ใช่มารดาผู้ให้กำเนิดหญิงเข้าเทียบ คุณหนูห้าสกุลหนึ่งก็ไม่ใช่น้องสาวร่วมอุทรหญิงเข้าเทียบเช่นกัน เพราะฉะนั้นต่อให้ข่มเหงคนค่านั้นจริง นางก็ไม่จำเป็นต้องรู้สึกผิดอะไร

ฉูลัวถามด้วยน้ำเสียงอยากรู้อยากเห็น “นี่ หลังจากนายท่านหนึ่งนำตัวสุหยินหนึ่งกับคุณหนูห้าสกุลหนึ่งกลับจวนไปแล้ว เขาได้ลงโทษพวกนางหรือไม่”

“ลงโทษตามกฎสกุล เจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าพวกนางอีกในเร็วๆ นี้แน่” หญิงเข้าเทียบอดอุบถลายจุมกแล้วหัวเราะเพื่อนไม่ได้

ฉูลัวเป็นสตรีไม่กลัวฟ้ากลัวดินเพียงคนเดียวที่เขาเคยพบ ตอนแรกเขายังกลัวว่าหญิงซี้ซลาดจากอาณาจักรล่างจะไม่อาจรับมือกับชื่อเสียงและเกียรติยศอันทรงภูมิของเผ่าพันธุ์หึ่งส้มังกรได้ ปรากฏว่าผลงานของนางกลับ

เกินความคาดหมายครึ่งแล้วครึ่งเล่า และเหตุการณ์ที่นางตอบโต้อาสะไกรรอง กับน้องห้าในครั้งนี้ ก็เปิดโลกทัศน์ของเขายิ่งกว่าเก่า เวลานี้หนึ่งเฮ้าเทียนจะไม่พลั้งปากเอ่ยวาจาทำนองว่า ‘ซูลัวไม่คู่ควรกับหนานกงหลิววีน’ อะไรพรรคนี้เป็นอย่างไม่รู้กาลเทศะอีกต่อไปแล้ว

“แล้วสกุลหนึ่งคิดแก้แค้นข้าหรือไม่” ซูลัวถามอย่างตรงไปตรงมาเสียจนหนึ่งเฮ้าเทียนหมดคำพูด มีใครถามกันเช่นนี้บ้าง แต่สุดท้ายชายหนุ่มก็โบกมือ

“กงเออร์ไปพบท่านอาจารย์แล้ว รับรองว่าไม่เกิดเรื่องใด เจ้าวางใจเถิด”

หนานกงหลิววีนไปเจรจากับนายท่านหนึ่งด้วยตนเอง? เขาไม่ได้แย้มพรายเรื่องนี้แก่นางเลยสักนิด ความรู้สึกแปลกๆ ผุดขึ้นในใจซูลัว

ฉูหรงจิ้นที่ถูกเมินโหลงแทรกขึ้น “เฮ้ พวกเจ้าสองคนคุยกันจบแล้วหรือไม่ โดยเฉพาะเจ้า ลั่วลั่ว เมื่อครูเจ้าถามข้าอยู่ไม่ใช่หรือไร สนทนายังไม่ทันจบก็เปลี่ยนประเด็นเสียแล้ว ไร้ความจริงใจซะมัด”

มูมปากซูลัวกระตุก นางมองฉูหรงจิ้น “อ้อ แล้วเกิดเรื่องใดขึ้นเล่า เจ้าถูกคนอื่นข่มเหงมาหรือไร”

เด็กตัวฉูหรงจิ้นไม่สบอารมณ์ขึ้นมาทันที เขาโวยวายลั่น “พูดอะไรกัน ข้าถูกคนข่มเหง? ข้าไม่ข่มเหงคนอื่นก็นับว่าเป็นบุญของเจ้าพวกนั้นแล้วต่างหาก หนึ่งเฮ้าเทียน เจ้าว่าจริงหรือไม่”

“...” หนึ่งเฮ้าเทียนกลอกตามองฟ้าอย่างจนคำพูด

ฉูหรงจิ้นยังเอะอะไม่หยุด “เป็นเพราะเจ้าบ้าอื้อเสียแหละ ข้ากับเชื้อพระวงศ์กลุ่มนั้นจงใจทำให้่อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์² เติลิดไป ดูซิว่าครึ่งหน้าข้าจะเล่นงานเขาให้อ่วมหรือไม่!”

“อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์? พวกเจ้าเกือบจะล่าอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ได้?” ซูลัวตาเป็นประกายทันที “อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์เป็นของดี โอสถกระดุกทิพย์ที่สกัดได้จากมันมีประสิทธิภาพสูงขึ้นไปเป็นเท่าตัว หาก

² สัตว์ในตำนาน ว่ากันว่ามีสถานะเป็นเทพแห่งน้ำ สถิตอยู่ในทะเลเหนือ

ให้เข้าเป็นคนปรุลงก็ ถึงตอนนั้นยอมได้โอสถระดูกทิพย์ชั้นจักรพรรดิมา
ครองเน แแบ่งให้พวกเจ้าคนละเม็ด พลกะกำลังก็จะทะยานขึ้นอย่างก้าวกระโดด”

ฉุ่หรงจินยินดีในคราแรก จากนั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นโมโหโทโส เขาตบ
โต๊ะเสียงดังโครม!

“น่าเสียดายนัก ช่างยังมีเพียงตัวเดียวเท่านั้น มันถูกก่อกวนจนหนีเตลิด
ไปแล้ว ต่อไปเห็นทีจะเจอตวยาก”

อสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์มีคุณสมบัติในการรักษาเช่นนี้ย่อมหายาก
เป็นธรรมดา อันที่จริงฉุ่หรงจินบังเอิญเจอมันตัวหนึ่งก็นับว่าเป็นความโชคดี
อย่างยิ่งยวดแล้ว

เท่าที่ Чуล์วู้สูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์จะซ่อนตัวในเวลากลางวัน ออก
มาหากินในยามค่ำคืน มันเคลื่อนไหวเงิบเซียบไว้ร่องรอย แม้แต่ยามที่กระโจน
ผ่านหน้าต่างยังแทบไม่มีมนุษย์หน้าไหนสังเกตเห็นด้วยซ้ำ เพราะแบบนี้การจับ
ตัวมันจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างยิ่ง แต่ในเมื่อมันปรากฏขึ้นบนภูเขาสีซาน Чуล์วู้
ก็ไม่มีทางเลือกยให้โอกาสหลุดมือไปเป็นแน่

“นี่ อี้เซี่ยวคือใครกัน” Чуล์วู้ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน

ฉุ่หรงจินมอง Чуล์วู้ด้วยแวตาศรัยใจ

Чуล์วู้ถูกจ้องจนรู้สึกขนลุกขนพองไปหมด “โดนถึงมองข้าด้วยสายตา
เช่นนี้ อี้เซี่ยวผู้นั้นมีชื่อเสียงมากหรือไร ไม่เคยได้ยินชื่อเขาถือเป็นความผิด
ใหญ่หลวงหรือ”

“อี้เซี่ยวนะหรือ เขาคือ...” ฉุ่หรงจินคิดอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็สรุป “เขา
คือคนที่น่าชิงชังที่สุดในบรรดาคุณชายฝั่งสกุลใหม่ บุตรชายโทขององค์หญิง
ใหญ่ ถูกพะเน้าพะนอตามใจจนไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ครั้งหน้าถ้าพบเขา ข้า
จะสั่งสอนให้หนักจะได้ทราบจำเสียบ้าง”

Чуล์วู้เลิกคิ้วขึ้น

อี้เซี่ยว? บุตรชายโทที่ถูกองค์หญิงใหญ่ตามใจจนเสียนิสัย?

ไม่รู้ว่เพราะอะไร Чуล์วู้รู้สึกชิงชังองค์หญิงใหญ่อยู่ในใจอย่างบอกไม่ถูก

นางลองไคร่ครวญในภายหลัง อาจเป็นเพราะสายตาขององค์หญิงใหญ่ที่มองนางก็เป็นได้ แวตาคู่ นั้นเต็มไปด้วยแผนการ รวกับนางเป็นสินค้าที่รอกาประเมินราคาอย่างไรร่างนั้น

ซูลัวไม่ชอบใจองค์หญิงใหญ่ เพราะเหตุนี้จึงพานรู้สึกลึกไม่ติดกับอี่เสียวที่ไม่เคยพบหน้าไปด้วย เจ้าตัวครั้นจะถามต่อ นางเอ่ยเพียง “เรื่องนี้ข้าไม่ได้ไป พาก้ไปหาอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์”

“อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์หนีไปแล้ว” จู่ทรงจิ้นย้า

ซูลัวกุมขมับ “อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์หนีไปแล้ว เพราะแบบนี้ข้าถึงให้เจ้านำไปยังทิศทางที่มันหลบหนีอย่างไรเล่า หากรอช้ากว่านี้ก็อาจจับตัวมันไม่ได้แล้ว”

ความหมายก็คือซูลัวมั่นใจว่านางจะจับอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ตัวนั้นได้?

ดวงตาคู่ของจู่ทรงจิ้นมองซูลัว

ซูลัวพยักหน้า “จะนั้น... เชิญนำทางเจ้าคะคุณชายจู่”

ซูลัวร้อนใจอยากจับอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ให้ได้ไวๆ รู้ไว้เถิดว่าหลังจากปลุกสายเลือดในร่างกายได้ ร่างกายของนางก็แข็งแกร่งขึ้นอีกระดับหนึ่ง แต่ถ้าได้ครอบครองอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ นางก็จะสามารถปลุกสายเลือดในกายได้อีกขึ้น เพราะเหตุนี้หญิงสาวจึงปรารถนาที่จะครอบครองอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์มากกว่าใคร

อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ตัวนี้ต้องเป็นของพวกนางเท่านั้น!

“ไปๆ นำทางไป” ซูลัวเร่งจู่ทรงจิ้น

“กงเออร์เล่า?” จู่ทรงจิ้นเห็นหนานกงหลิววินไม่อยู่ข้างกายซูลัว จึงอดถามไม่ได้

รู้ไว้เถิดว่าหัวหน้ากลุ่มของฝ่ายนั้นคือบุตรชายที่องค์หญิงใหญ่รักที่สุด ทั้งยังเป็นคนดุดันเหี้ยมโหดอีกด้วย

“เขาไปหาตำราในห้องหนังสือให้ข้า พวกเราล่วงหน้าไปก่อน ยิ่งช้า

ร่งรอยของอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ก็ยิ่งหายาก ถึงตอนนั้นหากหวังจะเจอตัวมันก็คงยุ่งยากเต็มที”

พอฉุ่หรงจิ้นได้ย่นว่ย้งข้าร่งรอยของอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ก็ยิ่งหายาก เขาก็ส่งความล่งกัยทันทีโดยไม่คิด จากนั้นก็รีบพาฉูล้วออกเดินทางไปพร้อมกัน

หนิงเฮ้เตียนกับหลินร่ววี่ก็มุ่งหน้าไปด้วย

ระหว่างทางฉุ่หรงจิ้นกับหนิงเฮ้เตียนทะยานตัวไปด้วยความเร็วสูง หลินร่ววี่ต้องออกแรงอย่างหนักเพื่อไล่ตามให้ทัน ฉูล้วอดเหลือบมองอีกฝ่ายไม่ได้ นางบอกเขา

“รอให้ได้อสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์มาเมื่อไร ข้าจะช่วยขับพลังพร่อง³ ออกจากกายเจ้าเอง”

หลินร่ววี่ย้งพูดไม่ทันจบ ฉุ่หรงจิ้นก็ยื่นหน้าเข้ามา สีหน้าของเขาเผยแววยินดีชัดแจ้ง “ลั่วลั่ว เจ้ารักษาอาการให้หลินซือ⁴ ได้หรือ”

ฉูล้วมองอีกฝ่ายอย่างจงน “ทำไมจะไม่ได้”

“แต่ครานั้นท่านลุงของข้าตรวจอาการด้วยตัวเอง เขาบอกว่าไร้หนทางรักษา ทำได้เพียงประคองอาการไว้” ท่านลุงที่ฉุ่หรงจิ้นเอยถึงหมายถึงผู้ปรุงโอสถกงซุนนั่นเอง

ฉูล้วพยักหน้า “หากเป็นเมื่อก่อน ข้าก็จนปัญญาเช่นกัน เพราะเหตุนี้จึงไม่เคยเสนอตัวรักษาอาการให้หลินร่ววี่ แต่ถ้าได้ตัวอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์มาจริงๆ ละก็ เรื่องนี้ยอมเป็นไปได้”

“เจ้ามั่นใจแค่ไหนว่ารักษาอาการหลินซือได้” หนิงเฮ้เตียนมองฉูล้ว

“แปดในสิบ” ฉูล้วตอบขัด

³ ขัพร่งหรือพลังพร่ง ชาวจีนเชื่อว่าขัเป็นพลังพื้นฐานของร่างกาย เป็นตัวนำพาเลือดไปเลี้ยงอวัยวะต่างๆ ถ้ามีขัเพียงพอ ร่างกายจะแข็งแรง ไม่อ่อนเพลียง่าย

⁴ คำเรียกขานหลินร่ววี่ หมายถึง คุณชายสี่สกุลหลิน

เช่นนั้นก็หมายความว่าสำเร็จ!

หญิงเห่าเทียนกับฉู่หรงจันรู้ว่าซูลัวมีใช้ผู้ปรุงไอศพลวงโลก นางบอกว่าแปดในสิบก็หมายความว่านางมั่นใจเต็มสิบ

“หากรู้ว่าอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์สำคัญกับหลินซือตั้งแต่แรก ต่อให้ต้องอัดเจ้าคนชั่วอี่เดียวจนตาย ข้าก็จะแย่งชิงอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์มาให้ได้ อี่เชียว คอยดูเถิด หากหาอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ไม่เจอละก็ ข้าจะคิดบัญชีกับเจ้า!” ฉู่หรงจันนึกเสียใจอย่างสุดแสน

เดิมในความคิดของพวกเขา อสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ก็เป็นเพียงแค่สัตว์อสุรหายากตัวหนึ่งเท่านั้น หากจับได้ก็ถือเป็นรางวัล ไม่ได้ก็หาใช้เรื่องใหญ่ไม่ แต่บัดนี้สถานการณ์กลับต่างไป เพราะอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ไม่เพียงแต่ช่วยให้พลังกำลังของพวกเขาแข็งแกร่งขึ้น ซ้ำยังขัดโคโรโร่ประจำตัวหลินร้าววิได้อีกด้วย ฉะนั้นพวกเขาจะต้องไล่ล่าอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ตัวนี้มาให้จงได้

ทั้งกลุ่มบุกฝ่าเข้าสู่พื้นที่ล่าสัตว์กลางป่าอีกครั้งด้วยความฮึกเหิม มุ่งหน้าสู่ตำแหน่งที่อสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์แคล้วคลาดจากเงื้อมมือกลุ่มฉู่หรงจันอย่างเฉียดฉิว

“ที่นี่” ฉู่หรงจันบอกซูลัวพร้อมกับชี้มือไปที่ต้นไม้โบราณต้นหนึ่ง

ซูลัวคะเนว่าต้นไม้โบราณต้นนี้มีอายุไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นปี กิ่งก้านของมันที่ห้อยระย้าลงมามีขนาดใหญ่เท่ากับลำตัวของมนุษย์

“ต้นไม้โพธิ์สีนิล” ซูลัวพยักหน้า “ว่ากันว่าอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์จะปรากฏตัวในฤดูที่ต้นไม้โพธิ์สีนิลออกดอก”

ฉู่หรงจันพยักหน้าอย่างอดอั้น “ต้นไม้โพธิ์สีนิลออกดอกเมื่อวานพอดี เพราะเหตุนี้พวกเราถึงได้เฝ้าอยู่รอบๆ ต้นโพธิ์สีนิลเพื่อหมายจะจับอสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ ใครจะคาดคิดว่าตึกดินค่อนคิน เจ้าที่มอี่เชี่ยวชาญล้วยกพวกมาก่อความเสียได้”

ต้นไม้โพธิ์สีนิลมีใช้พืชหายาก มันเติบโตทั่วภูเขาเสียนซาน แต่ในระยะเวลา

หนึ่งหมื่นปี มันจะออกดอกเพียงครั้งเดียว ข้ายังมีโอกาสคาดคะเนล่วงหน้าได้ว่า มันจะออกดอกเมื่อใด คิดจะบานก็บาน ข้ายังร่วงโรยอย่างรวดเร็วภายในหนึ่ง นาที

ใครเล่าจะนั่งเฝ้าต้นไม้ต้นหนึ่งเป็นเวลาหนึ่งหมื่นปีเพื่อรอช่วงเวลา ออกดอกเพียงหนึ่งนาที? เพราะฉะนั้นการจะเจอในแต่ละครั้งจึงเป็นไปได้ยาก ยิ่ง

ฉูหรงจินกัดฟันรอตทุกครั้งที่เคยถึงอิ้เซียว จะให้ชูลัวไม่นึกถึงอีกฝ่าย ก็คงเป็นเรื่องยากเต็มที

“ตอนนี้จะอย่างไรดี” ฉูหรงจินถามชูลัว

ชูลัวไม่ตอบ แต่ออกคำสั่งแทน “พวกเจ้าขึ้นไปรอบนยอดไม้”

หากคำสั่งนี้เป็นของคนอื่น คุณชายฉูคงจะเดือดดาลเป็นแน่แท้ แต่เมื่อคนคนนั้นคือชูลัว ฉูหรงจินก็ต้องสะกดกลั้นอาการคับข้องใจ แล้วปีนขึ้นไปบนคาบไม้แต่โดยดี จากนั้นก็แหวกพุ่มไม้ก่อนยื่นหน้าลงมาถาม “แบบนี้ใช่หรือไม่”

ชูลัวพยักหน้า

เพราะกลัวว่าจะรบกวนชูลัว ฉูหรงจินจึงไม่เอ่ยคำใดออกมาอีก แต่จับตามองนางทุกอิริยาบถ เขาเห็นชูลัวประเดี๋ยวก็ก้มตัวเหยียดกองดิน ประเดี๋ยวก็ทรุดตัวลงนั่งสังเกตไปไม้ จากนั้นก็เดินไปเวียนมาในระยะหนึ่งร้อยเมตร เพียงเท่านี้ก็ทำให้ฉูหรงจินเกิดอาการหน้ามืดตาลายขึ้นมาแล้ว

“จะทำสิ่งใดกันแน่” น้อยครั้งนักที่ฉูหรงจินจะแสดงท่าทีกระวนกระวายออกมา แต่เพราะเรื่องนี้เกี่ยวพันกับสุขภาพของหลินร่ววี่ ทำให้เขาเป็นกังวลจนว้าวุ่นใจไปหมด ขณะที่หิงเฮ่าเทียนก็เผยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

กลับกลายเป็นหลินร่ววี่ที่เอนกายเอกเขนกบนกิ่งไม้อวบหนากิ่งหนึ่ง ปากก็เอ่ยเสียงกลั้วหัวเราะ “พบคือวาสนา ไม่พบคือชะตา สหายทั้งสองอย่าได้ร้อนใจเกินไปนัก”

“หุบปาก!” จู๋หรงจิ้นกับหนิงเฮ่าเทียนหันมาซึ่งตาใส่น้องเล็กของกลุ่มพร้อมกัน

พอถูกตัวดสายตามองด้วยแววตาคมปลาบ หลินร่ววี่ก็ทำได้เพียงถูปลายจมูกแล้วหัวเราะเผื่อนอกมา อันที่จริงเขาหรือจะไม่ต้องการให้ร่างกายกลับมาแข็งแรงเหมือนคนปกติ? เพียงแต่ตั้งแต่เล็กจนโตก็ต้องเผชิญกับความผิดหวังครั้งแล้วครั้งเล่า จนบัดนี้เขาไม่เหลือความหวังใดๆ อีกแล้ว พอคิดถึงสีหน้าผิดหวังของบิดามารดาในทุกๆ ครั้ง เขาก็ไม่กล้าหวัง เพราะกลัวว่าหากผิดหวังอีกครั้งจะแปรเปลี่ยนเป็นความสิ้นหวัง

เวลานี้ Шу่ลวี่กำลังวิเคราะห์เส้นทางของเจ้าอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์...

ดูจากร่องรอยที่ผ่านมาหาหญิงสาวก็พอจะรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความเร็ว ทิศทาง หรือลักษณะเฉพาะของอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ได้แล้ว

ระหว่างที่ Шу่ลวี่ขมวดคิ้วใคร่ครวญอยู่นั้น คนกลุ่มหนึ่งก็เดินหัวเราะมุ่นหน้ามาทางนี้ ตำแหน่งที่ Шу่ลวี่และกลุ่มแฝงตัวอยู่เป็นเป้าหมายที่เห็นได้ชัดเจน เพราะแบบนี้พวกเขาจึงตกเป็นเป้าสายตาของคนเหล่านั้นแทบจะในทันที

มีสตรีโฉมงามลุ่มบ้านจมเมืองในภูเขาแห่งนี้ด้วยหรือ กลุ่มคุณชายที่มีอิ้เซียวเป็นหัวหน้ากลุ่มพากันตะลึงงัน แต่ละคนยืนที่อราวกับถูกสกดจุดดวงตาเบิกกว้าง ปากอ้าค้าง ตัวแข็งทื่อ สองเท้าเซงักกึก

อิ้เซียวจะผ่านประสบการณ์ชีวิตมากกว่าใคร จึงได้สติก่อนทุกคน ชายหนุ่มเข็ดมุ่มปาก จากนั้นก็สาวเท้าเร็วๆ ตรงเข้าไปหา Шу่ลวี่

“เจ้าคนสารเลว!”

อิ้เซียวยังไม่ทันก้าวมาถึงตัว Шу่ลวี่ จู๋หรงจิ้นก็จำเขาได้เสียก่อน ทั้งสามร่างกระโดดผลุงลงมาจากคาบตันโพธิ์สินิล จากนั้นก็ปักหลักมั่นด้านหลัง Шу่ลวี่ราวกับเป็นรูปปั้นผู้พิทักษ์สามตน

เดิมอิ้เซียวมีย้อมยิ้มกริ่มกริ่มประดับบนใบหน้า แต่หลังจากที่เห็นหน้า จู๋หรงจิ้น เขาก็ขมวดคิ้วฉับ

“เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร” อี้เซียวซิงตาใส่หูหรงจิ้น
หูหรงจิ้นทำหน้าที่เหม็น ดวงตาคู้งามยามนี้ลุกเป็นไฟ

“เฮ้ ข้าถามเจ้าอยู่นะ ยืนทำอะไรกัน รีบไปให้ไกล อย่าทวนใจเรื่องตึๆ
ระหว่างข้ากับสาวงาม!” อี้เซียวโบกมือรากับไล่สิ่งน่ารังเกียจ

แต่เรื่องที่เขารู้เพียงสิ่งเดียวที่อยู่ในความคิดของหูหรงจิ้นเวลานี้
ก็คือ อสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ที่หนีเตลิดไป หากเมื่อวานจับอสุรเสวียนหมิง
กระดุกทิพย์ได้ วันนี้ชูลัวก็คงปรุงโอสธรักษาหลินซื่อได้แล้ว ไม่น่าว่าตอนนี้
อาการป่วยของเขาอาจจะดีขึ้นแล้วก็ว่าได้

หูหรงจิ้นแค้นหัวเราะแล้วก้าวออกมา

“เฮ้ หูหรงจิ้น เจ้าคิดจะทำอะไร แก่แค้นเรื่องอสุรเสวียนหมิงกระดุก
ทิพย์เมื่อคืนหรือไร ฮ่าๆๆ พวกเราไม่ได้อสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์มาครอง
พวกเจ้าก็อย่าฝันว่าจะได้ไปเหมือนกัน!” อี้เซียวหัวเราะ กลุ่มชายหญิงที่ติดตาม
มาเบื้องหลังก็พาหน้าหัวเราะตามไปด้วย

ทว่า...

พลัก!

กำปั้นหนักหน่วงกระแทกเข้าที่ใบหน้าอี้เซียว ทำเอาชายหนุ่มตะลึงงัน
เป็นท่อนไม้ ในฐานะคุณชาย... ผู้นำบรรดาคุณชายสกุลใหม่ อี้เซียวมิใช่ว่า
ใครจะข่มเหงรังแกได้ง่ายๆ พลังยุทธ์ของเขาหาได้ธรรมดาไม่

“เจ้ากล้าทำร้ายข้า? เจ้ากล้าทำร้ายข้าหรือ” อี้เซียวกุมซีกหน้าด่านซ้าย
ที่ถูกตอย พลังมองหูหรงจิ้นอย่างไม่อยากจะเชื่อ

หูหรงจิ้นมีสีหน้าเหม็น “ตอยเจ้าแล้วจะทำไม ไม่ตายเสียหน่อย!”

พอคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืน หูหรงจิ้นก็ไม่โหจนแทบคลั่ง ก่อนจะร่ำไห้
ใส่อี้เซียวรากับท่าเฟน

หูหรงจิ้นมีสถานะสูงส่ง แต่อี้เซียวก็ไม่ด้อยไปกว่าเขา เช่นนี้แล้วมีหรือ
ที่สหายของอี้เซียวจะยอมให้ลูกพี่ของตนถูกข่มเหงรังแกง่ายๆ พวกเขากัน
เข้ามาล้อมหูหรงจิ้นเอาไว้

หญิงเข้าเทียบก็ไม่ยอมให้พี่น้องของตนตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบเช่นกัน
เขาพุ่งเข้าไปโดยไม่ลังเล

ชูล้วยังไม่ทันตั้งตัว หลินร้ววี่ก็กระตุกแขนเลื่อนางไว้ ก่อนจะเอ่ยกลับ
หัวเราะ “หลบไปอีกทางเร็ว ไม่เช่นนั้นจะถูกลูกหลงบาดเจ็บเอาได้”

ชูล้วยมองค้อนหลินร้ววี่ที่ยังอยู่ในอาการสงบนิ่ง “เจ้าก็เก็บอาการดีแท้”
หลินร้ววี่เอ่ยกลับหัวเราะ “ประมือกันมาตั้งแต่เล็กจนโต เห็นจนเบื่อ
เจ้าไม่ต้องกังวลไป พวกเราพอรู้จักทะเลอยู่บ้าง”

เป็นดังคำบอกของหลินร้ววี่ ฉูหรงจิ้นกับหญิงเข้าเทียบเล่นงานกลุ่ม
อี่เซี่ยวทั้งสิบห้าคนจนหมดบ แต่แน่นอนว่าใบหน้าของพวกเขาก็เต็มไปด้วย
รอยฟกช้ำดำเขียวและคราบเลือดไม่ต่างกัน ทั้งสองคนนอนหอบหายใจหนัก
ในสภาพกระเซอะกระเซิง

หลังจากหยุดพักหายใจหายคอครู่หนึ่ง อี่เซี่ยวก็ปรายตามองฉูหรงจิ้น
อย่างสงสัย “อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์แผ่นไปแล้วไม่ใช่หรือไร พวกเจ้ามา
ทำอะไรกันตรงนี้อีก”

“เกี่ยวอะไรกับเจ้า!” ฉูหรงจิ้นไม่สนใจอีกฝ่าย

“ไม่ใช่ว่าพวกเจ้าคิดจะตามหาอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์หรือกระมัง?”
อี่เซี่ยวนึกแล้วก็ไม่อยากจะเชื่อ

ฉูหรงจิ้นลุกขึ้นมาด้วยอาการโง่งน ก่อนจะเดินเข้ามาสมทบกับชูล้วย
ไม่แม้แต่จะเปลืองน้ำลายเสวนากับอี่เซี่ยว

อี่เซี่ยวเห็นท่าทางเช่นนี้ของฉูหรงจิ้นก็รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก
เขาลุกขึ้นยืนแล้วตะโกนไล่หลังฉูหรงจิ้น “พวกเจ้าเพื่อผ่นกันไปกระมัง? อสูร
เสวียนหมิงกระดุกทิพย์เตลิดไปแล้ว จะจับมันได้อย่างไรกัน โฉนถึงได้มีคน
โง่เง่าปานนี้กัน”

ชูล้วยถอนหายใจ “หากข้าจับอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ได้แล้ว”

พอชูล้วยเอ่ยออกมา สายตาทุกคู่ก็ปรายมองนางเป็นตาเดียว

“เจ้า?” อี่เซี่ยวมองชูล้วยด้วยความสงสัย

ซูลัวยืมเอื่อยพลางพยักหน้า

อี่เซียวเกอบจะหน้ามีตตาลายไปเพราะรอยยิ้มนั้น สติเจ้าตัวแทบจะหลุด

ลอย

ฉูหรงจินโมโหแทบคลั่ง “หลับตาเจ้าลงเดี๋ยวนี้ ลัวลัวใช้คนที่เจ้าจะจ้องมองได้หรือไร ระวังจะถูกเล่นงานจนตาย!”

อี่เซียวซิงตาใส่ฉูหรงจินอย่างไม่พอใจ ก่อนจะถามซูลัวด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น “เจ้ามีวิธี? มีวิธีการใดกัน บอกให้ข้าฟังที”

ชายหนุ่มคิดจะเดินเข้าไปหาซูลัว แต่น้ำเสียงตายที่คอเสื้อของเขาถูกฉูหรงจินร้องเอาไว้เสียก่อน ไม่ว่าจะเดินเท่าไรก็ไม่หลุด ทำทางนำขบขันยิ่งนัก

ซูลัวเห็นภาพนั้นก็หัวเราะออกมา “วิธีการต้องมีอยู่แล้ว แต่ถ้าบอกออกมาจะไม่ชัลัง”

“บอกออกมาก็ไม่ชัลังอะไรกัน ข้าว่าเจ้าไม่มีวิธีมากกว่ากระมัง!”

น้ำเสียงเย็นเยือกดังขึ้นจากด้านหลังของอี่เซียว เป็นเสียงของสตรี นางเอื่อยพลางก้าวมาข้างหน้า สายต่ายู่ปรายมองซูลัวตั้งแต่ศีรษะจดเท้า สุดท้ายก็แค่นหัวเราะ “ที่แท้ก็มีดีเพียงเท่านั้น”

เอื่อยจบนางก็ทำท่าจะหมุนตัวผละไปอีกทาง

“ดูเหมือนท่านหญิงเยว่ผิงจะมีอคติกับลัวลัวของเรา?” ฉูหรงจินเปรยกับแผ่นหลังหยิ่งยโสไปด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ

ท่านหญิงเยว่ผิง สตรีจากตำหนักอ่องผิงเป่เยอหยิงไว้ตัว มีเพียงสตรีชนชั้นสูงไม่กี่คนที่นางจะเลือกคบค้าสมาคมด้วย

ท่านหญิงเยว่ผิงยิ้มหยัน “มีอคติแล้วอย่างไร ท่านหญิงอย่างข้าจะดูแคลนหญิงบ้านป่าเมืองเถื่อนเสียอย่างไร เจ้าจะต้องร่วนวายด้วยหรืออย่างไร ฉูหรงจิน เจ้าจะสอได้ไม่สอดมื่อยาวเกินไปแล้วกระมัง?”

ฉูหรงจินเผยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “ดูแคลน? เจ้ามีสิทธิ์อันใดกัน เจ้าดังมากกว่านางหรือไร มีวาสนาเท่านางหรือไม่ อุปนิสัยน่าคบหาเหมือนนางหรือ มีคนชื่นชอบมากกว่านางหรือไร ไม่ว่าเรื่องใดเจ้าก็เทียบชั้นนางไม่ติด แล้ว

เจ้ามีสิทธิ์อะไรไปดูแลคนนาง อีกอย่าง... ใครต้องการให้เจ้ายกย่องชื่นชมนางเล่า คิดว่าตนเองเป็นคนสำคัญจริงๆ หรือไร จู้ๆ”

ท่านหญิงเยว่ผิงหัวสูง มีอุปนิสัยจองหงอนถือดี รักเกียรติและศักดิ์ศรียิ่งกว่าสิ่งใด การที่ฉู่หรงจินตบหน้านางต่อหน้าธารกำนัลครั้งแล้วครั้งเล่าเช่นนี้ ทำให้เจ้าตัวเดือดดาลจนแทบจะร่ำไห้ออกมา

“ด้วยสถานะ! สถานะที่หญิงของข้าสูงส่งกว่านางหลายเท่า!” อินเจิงขึ้นเดินมาหยุดข้างท่านหญิงเยว่ผิง จากนั้นก็จับข้อมืออีกฝ่ายแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มหยัน

“อ้อ? สถานะ? ที่แท้สถานะของท่านหญิงเยว่ผิงก็สูงส่งกว่าสถานะของว่าที่นายหญิงคนต่อไปของเผ่าพันธุ์หงส์มังกร สกุลของพวกเจ้าคิดเป็นปฏิกิริยาใช่หรือไม่” ฉู่หรงจินตอกกลับอย่างไม่ไว้หน้าเลยแม้แต่นิด

เดิม ‘บุรุษไม่ตอบโต้สตรี’ แต่ตอนนี้กั๊งเออร์ไม่อยู่ เขาจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหนรังแกขู่ล่อเป็นอันขาด

วาจານี้ของฉู่หรงจินทำให้่อี่เซี่ยว รวมถึงพรรคพวกของเขาตกอยู่ในอาการตะลึง

ว่าที่นายหญิงคนต่อไปของเผ่าพันธุ์หงส์มังกร? หรือว่านางคือ...? ไม่จริง-กระมัง! ว่าที่คู่หมั้นหนานกงหลิววีน... ขูลี้ผู้ทำลายชื่อเสียงของฮูหยินหนิงกับคุณหนูห้าสกุลหนิงจนยับเยินที่ทุกคนกล่าวขานถึงรายนั้นนะหรือ!

อี่เซี่ยวงงวยไปหมด “นางคือ... ฮู...ฮู...ฮูลี้ว?”

ระยะที่ผ่านมาทั่วทั้งเมืองหลวงต่างวิพากษ์วิจารณ์เรื่องของขูลี้ผู้นี้ไม่ขาดปาก ซ้ำมารดาของเขากยังเป็นหนึ่งในประจักษ์พยานของเหตุการณ์นั้นเป็นธรรมดาที่เขาจะได้รับการบอกเล่าเรื่องนี้จากมารดา ท่านแม่บอกว่าหญิงผู้นั้นฉลาดเฉลียว หน้าตาสะสวย แต่นางเหี้ยมโหด เจ้าเล่ห์ มากแผนการ ทว่าอี่เซี่ยวกลับจินตนาการไม่ออกเลยว่าสตรีผู้ดังงามประหนึ่งเทพธิดาคอนี้จะมีจิตใจเหี้ยมโหดได้อย่างไร

เขาคิดว่ามารดาของตนต้องมีอคติกับนางเป็นแน่

ซู่วหารู้ไม่ว่าชื่อเสียงของนางแพร่สะพัดไปทั่วแควงชนชั้นสูงและสกุลใหญ่สกุลโตแล้ว นางถามกลุ่มผู้มาเยือนด้วยสีหน้าฉงน “พวกเจ้ารู้จักข้า?”

‘พวกเราจะไม่รู้จักเจ้าได้อย่างไร! ประเด็นสนทนาในเวลานี้ล้วนแต่เกี่ยวข้องกับเจ้าทั้งนั้น!’

สายตาของท่านหญิงเยว่ผิงกับอินเฉิงชิน รวมถึงสตรีที่เหลื่อจ้งมองซู่วหารวากับลูกธนูอาบยาพิษที่หมายจะทิ่มแทงนางให้ตายไปเสียเดี๋ยวนี้

อี้เซี่ยวหั่วเราะผืดเพื่อน

เดิมหมายจะทำความรู้จักกับเทพธิดาไฟผู้นี้ให้ใกล้ชิดขึ้นอีกสักนิด แต่กลับกลายเป็นว่าอีกฝ่ายมีเจ้าของเสียแล้ว หากเจ้าของนางเป็นผู้อื่น เขาคงจะแย่งชิงนางมาโดยไม่แยแส แต่ถ้าคนคนนั้นคือหนานกงหลิววิน ต่อให้กล่าวหาขยาชยักกว่านี้อีกร้อยเท่าพันเท่า เขาก็ไม่กล้าล่วงเกินซู่วหั่วแม้เพียงครึ่งประโยค

ฉู่หรงจิ้นเห็นว่ายังเล่นงานอีกฝ่ายไม่หน่ายใจ จึงเอ่ยเสริมเสียงเยือก “อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิกย์ที่พวกเจ้าไล่ไปเมื่อวาน ว่ากันว่าสามารถรักษาอาการหลินชื้อได้”

วาจาเนิบนาบของฉู่หรงจิ้นทำให้อี้เซี่ยวตกใจจนอ้าปากค้าง

กลุ่มของอี้เซี่ยวกับพวกของฉู่หรงจิ้นทะเลาะเบาะแว้งกันมาตั้งแต่เล็กจนโตก็จริง แต่ทั้งสองฝ่ายมิใช่ศัตรูถึงขั้นจะเอาชีวิตซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ก็เพราะลูกพี่ของฉู่หรงจิ้นคือหนานกงหลิววิน

หากหนานกงหลิววินลงมือ ใครเล่าจะต่อกรไหว ถ้าสร้างความแค้นเคืองให้บุรุษผู้นั้นแล้วละก็ กลุ่มของอี้เซี่ยวมีหวังถูกสังหารปิดปากไปตั้งนานแล้ว เพราะเหตุนี้แม้อี้เซี่ยวกับสหายจะลงมือกับพวกของฉู่หรงจิ้นบ่อยครั้ง แต่เขาก็ไม่กล้าทำร้ายหลินร่วอวี่แม้เพียงปลายก้อย ฉะนั้นวาจานี้ของฉู่หรงจิ้นจึงทำให้อี้เซี่ยวรู้ว่าเหตุการณ์ก่อการณ์ก่อเรื่องใหญ่ให้พวกตนแล้ว

เขาจ้องมองฉู่หรงจิ้นขมึง “เจ้าล้อเล่นอะไรกัน!”

ฉู่หรงจิ้นแค้นหัวเราะ “ล้อเล่น? ลั่วลั่วเป็นคนเอ่ยออกมาเอง เจ้าคิดว่า

นางล่อเล่นหรือไม่เล่า”

เรื่องที่ซูลัวซูปชีวิตหนานกงหลิวซึ่งขึ้นมาอีกครั้ง มีใครบ้างในเมืองหลวงแห่งจักรวรรดิกลางที่ไม่ว่าเรื่องนี้ แม้หลายคนจะยังเต็มไปด้วยความคลางแคลงใจก็ตามที

“เอ่อ... เรื่องนี้... พวกเราไม่รู้สินะ!” ถึงอย่างไรก็ต้องปิดความรับผิดชอบไว้ก่อน “อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์จับตัวยากยิ่งกว่าภูตผีปีศาจ ต่อให้พวกเราไม่ได้ก่อวน พวกเจ้าก็จับมันไม่ได้อยู่แล้ว!”

พอเอ่ยจบคุณชายคนหนึ่งที่อยู่ข้างๆ อี้เซี่ยวก็กระซุกใส่เขา อี้เซี่ยวจึงนึกถึงคำพูดของซูลัวได้ เมื่อครูนางบอกว่า... นางจับได้

อี้เซี่ยวมองซูลัว “เจ้าบอกว่าทำได้?”

“ข้าทำได้” ซูลัวมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเรียบเฉย

ท่านหญิงเยว่ผิงกับอินเจิงซึ่งยืนอยู่ด้านหลังอี้เซี่ยวแค้นหัวเราะ “หึๆ”

เชื่อว่านางตั้งใจจะปรามาสซูลัว แต่อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ขึ้นชื่อเรื่องหาตัวยาก มันจะปรากฏตัวอย่างเงิบเขิบไร่องรอย ข้ายังปราดเปรียวว่องไวยิ่งกว่าสายฟ้า ไม่ใช่สัตว์อสูรที่มีฤทธิ์ระดับชั้นอย่างพวกนางจะสามารถดักหลุมพรางจับได้

“ต่อให้มีพลังยุทธ์ชั้นเซียนก็ยังจับไม่ได้ เจ้าบอกว่าทำได้ก็คือได้หรือไม่” ท่านหญิงเยว่ผิงยิ้มเยาะซูลัวอย่างไม่ปิดบัง

ซูลัวไม่สนใจคนเหล่านั้น นางมองพวกเขาเป็นอากาศธาตุ สำหรับคนหยิงยโส วิธีการแก้แค้นที่ดีที่สุดก็คือมองเมินเสีย...

ท่านหญิงเยว่ผิงโมโหจนหน้าแดงก่ำ แต่ก็ทำได้เพียงย่ำเท้ารัวๆ

“ข้าก็อยากดูเหมือนกันว่าเจ้าจะจับอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ได้อย่างไร! หากเจ้าจับมันไม่ได้ ถึงตอนนั้นก็อย่าโทษหากข้าพาลักหลุดเอ่ยเรื่องนี้ออกไปแล้วกัน!” เนื่องจากซูลัวมีหนานกงหลิววันหนูลัง เพราะเหตุนี้ท่านหญิงเยว่ผิงจึงไม่กล้าลงมือกับนาง ดังนั้นจึงทำได้แค่วิพากษ์วิจารณ์ซูลัวแทน

หากซูลัวจับอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ไม่ได้ เรื่องนี้ก็จะลือกระฉ่อนไปทั่วแวตวงสังคมชั้นสูง ไม่เพียงแค่ว่าซูลัวที่ต้องอับอาย แม้แต่เผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็ต้องขายชีหน้าไปพร้อมกัน

ฉู่หรงจิ้นมั่นใจในตัวซูลัว จึงสวนกลับอีกฝ่ายทันที “หากจับอสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์ได้ พวกเจ้าก็อย่าอิจฉาแล้วเอ๋ยอ้างหลักการ ‘ใครประจักษ์ย่อมได้รับส่วนแบ่ง’ พรรคนี้แล้วกัน!”

อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์หายากเพียงใด ล้ำค่าแค่ไหน ถึงตอนนั้นหากอีเซียวผู้่างกรายไปทั่ววังหลวงเอ๋ยอ้างหลักการนี้ขึ้นมา แม้พวกเขาอยากจะทำให้ก็คงร้องไม่ออก

“ตกลง เช่นนั้นพวกเจ้าจะจับมันอย่างไร!”

แม้ว่าอีเซียวจะไม่กล้าคิดเป็นอื่นกับซูลัวอีกแล้ว แต่ก็มิได้หมายความว่าเขาจะเลิกมองนางด้วยสายตายกย่องชื่นชม

ซูลัวถูกลายจมูก ยังไม่ทันได้อสูรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์มาครอง พวกเขาก็ตกลงแนวทางการแบ่งสมบัติกันแล้วหรือไร

“หลังจากนี้พวกเราจะทำสิ่งใด” ฉู่หรงจิ้นถามซูลัว

“ในป่านี้ยังมีตันโพธิ์สินีลที่ยังไม่ออกดอกอีกหรือไม่” ซูลัวเอียงคอใคร่ครวญ

“มี”

“มีแผนที่ภูเขาเสียซานหรือไม่”

“มี”

ซูลัวถามตอบกับฉู่หรงจิ้น อีเซียวเห็นแล้วก็นิ่วหน้า ซูลัวผู้นี้ช่าง... ยิ่งมองก็ยิ่งชวนให้นึกประหลาดใจ โฉนหน้าถึงถูกหนานกงหลิววันหมายตาไปก่อนได้นะ

ซูลัวเดินเคียงไหล่กับฉู่หรงจิ้น ขณะที่อีเซียวและคนอื่นๆ เดินตามมาด้านหลัง

ตลอดทั้งปาย อีเซียวพบว่าเขากับสหายเดินตามซูลัวต้อยๆ ราวกับ

คนโง่ ประเดี้ยวไปทางตะวันออก ประเดี้ยวไปทางตะวันตก ประเดี้ยวขึ้นเหนือ ประเดี้ยวลงใต้ เรียกว่ายาเท่าไปทั่วปาเลยก็ว่าได้

พอเวลาผ่านไปนานเข้า ทุกคนก็เริ่มชินซึ่งอยู่ในใจ

“ Чуลวู้ผู้นี้ไม่ได้ปั้นหัวเราอยู่กระมัง?” สมุขนคนหนึ่งของอีเซียวพืมพำออกมา เสียงนี้เรียกสติของทุกคน

“นั่นสิ Чуลวู้คงไม่ได้หลอกเราใช่หรือไม่ ประเดี้ยวเดินไปทางซ้ายที่ขวาที่ นานคิดจะทำได้กันแน่”

“ไม่เห็นนางทำอะไรสักอย่าง เอาแต่ปีนขึ้นไปบนยอดไม้เป็นครั้งคราว แล้วก็ออกเดินทางต่อ แบบนี้จะไปเห็นอะไรกัน”

“หรือนางจงใจพาเราเดินวนรอบๆ ป่าเพราะต้องการจะกลั่นแกล้งเรา?”

เสียงโอดครวญของทุกคนดังขึ้นเรื่อยๆ

ฉูหรงจิ้นยังไม่หันตอบโต้ อีเซียวก็กแค้นเสียงออกมา “ไม่อยากจะตามมา ก็กลับไปค่ายพักเสีย!”

ในบรรดาคุณชายและคุณหนูจากแวตวงสังคมชั้นสูงกลุ่มนี้ อีเซียวนับว่าเป็นผู้ที่ทรงอิทธิพลที่สุดของกลุ่ม พอเขาตวาดออกมา เสียงโอดครวญต่อว่าเหล่านั้นก็เงียบกริบลงในทันที

ฉูหรงจิ้นมองอีเซียวด้วยแวตาสงสัย อีเซียวกลับไม่สนใจเขา ชายหนุ่มไม่ได้มีจุดประสงค์อื่นแอบแฝง เพียงแต่เขารู้ว่าโอกาสที่ตนจะเข้าถึงตัว Чуลวู้นั้นมีไม่มาก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าครั้งหน้าจะได้พบกันอีกเมื่อไร เพราะฉะนั้นเขาต้องฉวยจังหวะนี้ดีสนิทกับนางให้จงได้

เวลานี้ต่อไปห้องค์หญิงใหญ่ออกหน้าด้วยตนเองก็อย่าหวังว่าจะพราก อีเซียวไปจาก Чуลวู้ได้

องค์หญิงใหญ่ผู้นำเวทนา ร้อยพันหมื่นคะเน นางไม่มีทางคาดคิดแน่ ว่าตนจะให้กำเนิดบุตรชายผู้มีหัวใจรักอันบริสุทธิ์เช่นนี้ และบุตรชายคนนี้จะทำให้นางเสียการใหญ่ในภายหลัง

หลังจาก Чуลวู้ตรวจสอบอย่างละเอียด สุดท้ายนางก็เลือกต้นโพธิ์สินิล

แตกไปเขี้ยวข่มตันหนึ่ง

“ตันนี้มีอายุไม่ถึงหมื่นปีกระมัง?” ฉู่หรงจินถาม

ชูลั่วพยักหน้า “8,937 ปี”

คนอื่นๆ อุทานด้วยความตกใจ “อะ!”

ทุกคนมองชูลั่ว พวกเขาพอจะคะเนอายุของตนไม่โบราณตันนี้ได้ แต่กลับไม่มีใครสามารถบอกระยะเวลาที่แน่นอนได้ เกรงว่าต่อไปเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพรรณพืชก็ยังไม่รู้รายละเอียดชัดเจนเท่ากับชูลั่วกระมัง

“ที่แท่ตันโพธิ์สินลตันนี้ก็มียายุ 8,937 ปี” อี้เซียวมองชูลั่วด้วยสายตาชื่นชม เขาไม่รู้ว่าชูลั่วคำนวณด้วยวิธีการใด แต่ถึงกระนั้นก็เชื่อว่านางต้องพุดถูก

ชูลั่วคงคิดไม่ถึงแม้จะเพิ่งพบหน้ากันเพียงครั้งเดียว แต่อี้เซียวกลับเชื่อมั่นในตัวนางอย่างไร้ข้อกังขา ทั้งหมดทั้งมวลนี้ก็เพราะใบหนาดงามไร่ที่เปรียบของนางนั่นเอง หากหญิงสาวรู้ เจ้าตัวคงพุดอะไรไม่ออกเป็นแน่

ฉู่หรงจินซึ่งตาใส่อีเซียวอย่างไม่พอใจ ก่อนจะหันกลับไปมองชูลั่วด้วยสายตาจริงจัง “8,937 ปี ก็แสดงว่ายังไม่ถึงหนึ่งหมื่นปี” ไม่ถึงหนึ่งหมื่นปีย่อมไม่ออกดอก ไม่ออกดอกก็ไม่ถึงดูดอกสุรเสวียนหมิงกระดุกทิพย์

ชูลั่วยกยิ้มมุมปาก

อี้เซียวมองด้วยสายตาตะลึงพริ้งเพริด มองนางอยู่อย่างนั้นราวกับคนโง่

ฉู่หรงจินสะบัดฝ่ามือไล่ศีรษะอี้เซียว “เช็ดน้ำลายของเจ้าเสียบ้าง!”

หมิงเฮ่าเทียนมองชูลั่ว “เจ้ามีวิธีเร่งอายุของมันให้ถึงหนึ่งหมื่นปี?”

ทุกคนมองชูลั่ว ทำแบบนี้ก็ได้หรือไร

ชูลั่วหัวเราะ “อย่าลืมนึกว่าข้าคือผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดินะ”

“ผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิเร่งอายุต้นไม้ได้หรือไม่”

ทั้งหมดจนคำพุด

“ไหนจะไม่ได้เล่า” ชูลัวตักน้ำทิพย์ชั้นดีออกมาจากมิดถึงหนึ่ง จากนั้นก็รดลงไปทีโคนต้นโพธิ์สีนิล

ชูลัวสามารถบอกอายุของต้นโพธิ์สีนิลได้อย่างแม่นยำ มีใช้เพราะนางวิเคราะห์ได้เอง แต่เพราะนางครอบครองพิชิตพิเศษอย่างเถาเซียนป๊อวีต่างหาก นอกจากนี้หนึ่งในความสามารถของเถาเซียนป๊อวีก็คือเร่งพิชิตพรณต่างๆ ให้เติบโตเร็วขึ้น แม้ว่าบัดนี้พลังยุทธ์ของมันจะยังไม่ไต่ระดับขึ้นสู่ขั้นสูงสุด ทว่าเรื่องง่ายๆ เช่นนี้มีใช่อุปสรรคสำหรับมันแต่อย่างใด

น้ำทิพย์ชั้นดีของชูลัวผสมกับน้ำหล่อเลี้ยงลำต้นเถาเซียนป๊อวีค่อยๆ หลั่งรดตรงโคนต้นโพธิ์สีนิลช้าๆ

การรดน้ำหนึ่งครั้งจะทำให้ต้นโพธิ์สีนิลเติบโตใหญ่ขึ้นหนึ่งปี ครานี้นับว่าชูลัวต้องสิ้นเปลืองน้ำทิพย์ชั้นดีไปไม่น้อย

พอเห็นต้นโพธิ์สีนิลใกล้มีอายุครบหนึ่งหมื่นปี ชูลัวก็หยิบหยกสื่อสารขึ้นมา แล้วส่งข้อความออกไป

ไม่มีใครรู้ว่าหญิงสาวส่งข้อความใดหรือส่งถึงใคร ทุกคนเห็นเพียงว่าหลังจากนั้นนางก็หยุดงานในมือลง

ทุกคนมองชูลัวผายมือแล้วมองตอบด้วยสีหน้าสงสัย “พวกเจ้ามองอะไรกัน”

“แล้วอย่างไรต่อ” อี้เซียถามน้ำเสียงระริกกระรี่

“อย่างไรอะไร” ชูลัวงุนงง

“หลังจากนี้ไม่ต้องวางกำลังล่าสัตว์ กระจายตัวแล้วอำพรางกายในตำแหน่งยุทธศาสตร์ที่ดีที่สุด รอให้ฮูร์เสวียนหมิงกระดุกทิพย์มาติดกับ... อย่างนั้นหรือ”

ตอนแรกอี้เซียเฝ้าออกมาด้วยน้ำเสียงมั่นใจมาก ทว่าพอเห็นชูลัวมองตนด้วยสายตาที่ใช้มองคนเขลา เขาก็เกิดอาการไม่มั่นใจขึ้นมา น้ำเสียงหลังจากนั้นเริ่มตะกุกตะกัก

ชูลัวมองอีกฝ่ายด้วยสายตาขุ่น

อื้อเซียวรีบหัวเราะขอโทษขอโพย “เจ้าวางใจเถิด ครั้งนี้ข้าจะไม่ก่อความ
อย่างแน่นอน ข้าเจ้ายังใช้คนของข้าได้เต็มที่ ว่าอย่างไร”

ท่าทางประจบเอาใจของอื้อเซียวทำให้ท่านหญิงเยว่ผิงกับอินเจิ้งขึ้น
เดือดดาลอย่างบอกไม่ถูก หึๆ พวกนางนี่ละที่จะเป็นคนลงมือก่อความ

ซูลัวอี้มบาง “พวกของฉู่หรงจิ้งยังไม่ต้องลงมือ แล้วจำเป็นจะต้องใช้
คนของเจ้าหรือไรกัน น้ำใจของเจ้า ข้าขอรับด้วยใจแล้วกัน”

“อะ!” อื้อเซียวเผยสีหน้าผิดหวังออกมา เมื่อรู้ว่าไม่อาจเป็นกำลังหนุน
ให้เทพธิดาได้ “แล้ว... แล้วสูรสวียนหมิงกระดุกทิกพิ?”

ซูลัวอี้มบาง “วางใจเถิด ย่อมมีคนจัดการให้”

ภาพลักษณ์ของอื้อเซียวในสายตาของซูลัวไม่ดีไม่แยะ นางมองออกมา
แม้ภายนอกกลุ่มของอื้อเซียวเป็นปฏิปักษ์กับกลุ่มของหนานกงหลิววันก็จริง
แต่ก็ไม่ถึงขั้นศัตรูคู่อาฆาต เพียงแต่ไม่ถูกชะตากันก็เท่านั้น เพราะเหตุนี้นาง
จึงไม่จำเป็นจะต้องมองเขาเป็นศัตรูตัวฉกาจแต่อย่างใด

ท่านหญิงเยว่ผิงซึ่งตาชุ่นใส่อื้อเซียว ‘เจ้าเป็นถึงบุตรชายขององค์หญิง
ใหญ่หนะ! คนผู้นี้ดูคราก็เข้าที่อยู่ แต่ไฉนเวลานี้กลับไม่ได้ความเอาเสียเลย’

นางไม่ให้อื้อเซียวนัก เพราะเหตุนี้จึงตั้งใจเอ่ยปราชญ์ซูลัว “อสูรสวียน-
หมิงกระดุกทิกพิหายากเพียงใด ต่อให้ต้นโพธิ์สีนิลออกดอกจริง ก็ใช่ว่าอสูร
สวียนหมิงกระดุกทิกพิจะต้องปรากฏตัวขึ้นมา เจ้าอย่ามั่นใจในตัวเองเกินไป
หน่อยเลย!”

ซูลัวไม่แค้นแต่จะปรายตามองอีกฝ่าย นางตั้งใจมองเห็นเพื่อให้ท่านหญิง
เยว่ผิงเดือดดาล

อื้อเซียวประหลาดใจ เขามองซูลัวด้วยสายตาตะลึง ดวงตาคู่งามกะพริบ
ถี่

ซูลัวคิดว่าอื้อเซียวผู้นี้มีอุปนิสัยไม่เลว จึงย้อนถามกลับไป “เจ้าอยากรู้?”

“อือๆ!” พอเทพธิดาเอ่ยปากทัก อื้อเซียวก็ตื่นเต้นจนแทบจะกระโดด
โลดเต้น

ท่านหญิงเยว่ผิงก็กลัวจะเสียสติเต็มที ขอร้องเถิด เจ้าเคื่อบุตรชายขององค์หญิงใหญ่ หลานชายที่ช่อก่และไทเฮาโปรดปรานที่สุด ซาทักำเนิดของเจ้าสูงส่งเพียงใด จะต้องตื่นตื่นระริกระรี่เพียงเพราะคำพูดประโยคเดียวของหญิงแซ่ชู่ผู้นี้ด้วยหรือไร น้าอ๋บบายชายหน้าเหลืองเก็น! ท่านหญิงเยว่ผิงอยากจะแสร้งทำไม่รู้จำมักจี้กับคนผู้นี้สัก

อี่เซียวมองชูลัวตาทิปาปึๆ ชูลัวก็ยิ้มก่อนตอบ “นั่นเป็นเพราะพวกเจ้าไม่รู้จักสังเกต หากลองสังเกตอย่างละเอียดก็จะพบว่าสุรเสวียนหมิงกระดุกทิกพิยตัวนี้ใกล้จะตกกลูกแล้ว แต่มันยังคลอดไม่ออก เพราะยังตามหาจิตดอกโพธิ์สินิลไม่เจอ”

“จิตดอกโพธิ์สินิล?” ทั้งหมดประหลาดใจ มันคือสิ่งใดกัน!

“คนส่วนใหญ่รับรู้ว้าเมื่อใดที่ต้นโพธิ์สินิลออกดอกย่อมดึงดูดให้สุรเสวียนหมิงกระดุกทิกพิยปรากฏตัวขึ้น แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าการที่ต้นโพธิ์สินิลออกดอก และสามารถดึงดูดสุรเสวียนหมิงกระดุกทิกพิยได้ ก็เพราะจิตบุพผาของดอกโพธิ์สินิลสามารถช่วยให้อสุรเสวียนหมิงกระดุกทิกพิยบรรลุขั้นพลังยุทธ์ได้”

“เจ้าสุรเสวียนหมิงกระดุกทิกพิยตั้งท้อง ซ้ามันยังบาดเจ็บอยู่ มันต้องการจิตดอกโพธิ์สินิลเพื่อรักษาอาการตนเอง ไม่เช่นนั้นมันกับลูกน้อยก็จะดับดินพร้อมกัน” ชูลัวเอ่ยด้วยน้ำเสียงมันนอกมันใจ

“เจ้ารู้ได้อย่างไร โฉนเจ้าถึงมันใจขนาดนี้” ท่านหญิงเยว่ผิงเอ่ยอย่างไม่ยอมจำนน

ชูลัวยังคงเมินเฉยใสนาง ไม่เห็นอีกฝ่ายอยู่ในสายตา ทำเอาท่านหญิงเยว่ผิงเดือดดาลจนเกือบจะบ้าเห่าร้างๆ

อี่เซียวยิ้มกริมนยามมองชูลัว “เพราะอะไร เพราะอะไรกันแน่”

ชูลัวตอบด้วยน้ำเสียงขัดใจ “ถ้าพวกเจ้าพินิจรอยโคลนและคราบเลือดรอบๆ ต้นโพธิ์สินิลต้นนั้นก็จะรู้เอง ไม่ใช่เรื่องน่าอัศจรรย์อะไร”

เพราะเหตุใดชูลัวถึงได้มีข้อมูลมากมายเช่นนี้ นอกจากการอ่านตำรา

มากมายและหลากหลายแล้ว สิ่งสำคัญที่สุดก็คือนางครอบครองพีชวิเศษอย่างเถาเซียนป้อวี่

หากเกี่ยวกับพีชพรรณแล้วไซ้ น้อยเรื่องนักที่จะรอดหูรอดตาเถาเซียนป้อวี่ไปได้ ด้วยเหตุนี้ซูลู่จึงรู้ว่าเจ้าอสูรเสียนหมิงกระดุกทิกพิทย์ท้องแก่ใกล้คลอดจะต้องหวนกลับมาอีกครั้งอย่างแน่นอน

อสูรเสียนหมิงกระดุกทิกพิทย์มีสัญชาตญาณสัมผัสได้ว่าต้นโพธิ์สีนิลออกดอกเมื่อไร เมื่อใดก็ตามที่ดอกโพธิ์สีนิลผลิบาน มันก็ต้องมุ่งหน้ามาอย่างไม่ลังเล เพราะฉะนั้นสิ่งที่ซูลู่ต้องทำในตอนนี้ก็คือบอกอี้เซี่ยว “ลี้คนของเจ้าให้ถอยออกไปสิบลี้”

หากงูหรงจิ้นเป็นคนออกคำสั่งให้อี้เซี่ยวล่าถอยไปละก็ เกรงว่าสองฝ่ายคงได้ประมือใส่กันเป็นแน่ แต่พอคนที่เอ่ยปากคือซูลู่ อี้เซี่ยวก็พยักหน้ารับด้วยความเต็มใจ จากนั้นก็ไล่คนของตนให้ผละไปอย่างรวดเร็ว แม้ว่าสหายของเขาจะขัดเคืองใจในท่าที่ ‘เห็นสตรีดีกว่ามิตร’ แต่คนเหล่านั้นกลับจนปัญญาที่จะทำอะไรได้

สำหรับอี้เซี่ยว ซูลู่เชื่อว่าอีกฝ่ายคงไม่หาเรื่องก่อกวน นางจึงยอมให้เขาอยู่ด้วยอีกคน